

Continuation of the bestselling series

THE MORTAL INSTRUMENTS and THE INFERNO DEVICES

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

TALES FROM THE
SHADOWHUNTER ACADEMY

Born to
Endless Night

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14: End

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hết ngày dài lại đêm sâu

Có kẻ sinh ra trong sang giàu

Hết ngày dài lại đêm sâu

Có kẻ sinh ra trong đêm sâu...

- "Auguries of Innocence," William Blake

Magnus tin rằng rất nhiều những thứ cổ xưa là những sáng tạo của vẻ đẹp vĩnh cửu. Kim tự tháp này. Tượng David của Michelangelo này. Cung điện Versailles này. Và chính bản thân anh, Magnus nữa.

Tuy nhiên, cũng không phải cứ cái gì cũ kỹ và thâm thuý truyền thống qua năm tháng cũng sẽ làm cho nó trở thành một tác phẩm nghệ thuật. Thậm chí nếu bạn là Nephilim và nghĩ rằng bạn mang dòng máu thiên thần không có nghĩa là bạn là kẻ tốt hơn so với bất kỳ ai khác.

Học viện Shadowhunter không phải là một sáng tạo của vẻ đẹp vĩnh cửu. Học viện Shadowhunter chỉ là một đồng xà bần.

Magnus không khoái cảnh đồng quê vào đầu xuân, trước khi mùa đông thực sự kết thúc này. Toàn bộ phong cảnh đơn sắc như một bộ phim cũ, không một chút năng lượng sống động nào. Những cánh đồng màu xám xịt trải dài dưới bầu trời xám nhạt, và cây cối trút lá, giờ những cành cây

khẳng khiu như chọc vào cho những đám mây đen. Học viện hoà hợp một cách tuyệt đối với khung cảnh xung quanh, lù lù giữa cảnh quan như một con cóc bằng đá khổng lồ.

Magnus đã đến đây một vài lần trước, để thăm bạn bè. Anh không thích nó. Anh nhớ đã đi dạo dưới ánh mắt soi mói lạnh lùng của những học viên được huấn luyện trong khuôn khổ khắc nghiệt và tăm tối của Clave và Covenant, những người còn quá trẻ để nhận ra thế giới có thể phức tạp hơn thế nhiều.

Ít nhất lần trở lại này đã không tệ lắm. Magnus nhìn chăm chăm vào một trong những ngọn tháp cao ở bốn góc của Học viện. Nó đã không đứng thẳng; thực tế nó trông giống như một bản sao đáng thương của tháp nghiêng Pisa.

Magnus nhìn chăm chăm vào ngọn tháp, tập trung tinh thần, và búng ngón tay. Ngọn tháp vụt thẳng trở lại như thể một người đang cúi mình đột nhiên đứng thẳng dậy. Có một loạt tiếng kêu yếu ớt phát ra các cửa sổ của tháp. Magnus đã không nhận ra là có người bên trong. Điều này làm anh cảm thấy mình bất cần.

Hmm, những người đang ở trong tháp nghiêng sẽ sớm nhận ra rằng anh đã ban cho họ một ân huệ. Magnus nhìn vào các thiên sứ trên các tấm kính màu phía trên cửa. Các thiên thần nhìn chăm chăm xuống anh, thanh kiếm lấp lánh và vẻ mặt chỉ trích, như thể Ngài không chấp nhận được cách ăn mặc của Magnus và yêu cầu anh thay đổi.

Magnus bước đi dưới ánh mắt phê phán của thiên thần vào hội trường bằng đá, huyết sáo khe khẽ. Căn phòng trống rỗng. Trời vẫn còn rất sớm, có lẽ điều đó giải thích về vẻ xám ngắt của nó. Magnus hy vọng trời sẽ sáng sủa hơn trước khi Alec đến.

Anh đã để bạn trai của mình ở lại Alicante, tại nhà cha cậu ấy. Em gái của Alec, Isabelle, cũng ở đó. Magnus đã trải qua một đêm không thoải mái tại nhà của Điều tra viên, và báo cho họ là anh sẽ ra ngoài ăn sáng một mình - để gia đình họ với nhau. Trong nhiều năm qua anh và Robert lẫn Maryse Lightwood đã sắp xếp cuộc sống của họ để không bao giờ gặp nhau, trừ khi có nhiệm vụ hoặc để thanh toán một đồng tiền công cho Magnus.

Magnus khá là chắc chắn Robert và Maryse nhớ những ngày đó và mong muốn chúng trở lại. Magnus biết họ sẽ không bao giờ chọn anh cho con trai của họ. Và ngay cả khi con trai của họ hẹn hò với một người đàn ông, họ có vẻ rất muốn đó không phải là một kẻ thuộc Thế giới Ngầm, và chắc chắn không phải là một Downworlder đã chứng kiến những ngày họ ở trong Hội kín của Valentine, quãng đời mà họ không lấy gì làm tự hào lúc này.

Bản thân Magnus đã không quên. Anh có thể yêu một Shadowhunter, nhưng không thể yêu tất cả bọn họ. Anh mong là có thể tránh né một cách lịch sự trong nhiều năm nữa, và khi cần thiết, lịch sự đối xử với cha mẹ của Alec. Đó là một mức giá rất nhỏ phải trả để được ở bên Alec.

Chỉ là bây giờ anh đã trốn thoát Robert Lightwood và có cơ hội để kiểm tra phòng mà Magnus đã yêu cầu Học viện chuẩn bị cho họ. Từ quang cảnh chung của Học viện, Magnus đoán nó cũng chả khá khẩm gì hơn.

Anh đi nhẹ nhàng lên cầu thang trong tĩnh lặng, vang vọng. Anh biết mình đang đi đâu. Anh đã đồng ý đến và sẽ giảng một loạt bài theo yêu cầu của người bạn cũ- Catarina Loss- nhưng dù sao anh cũng là Pháp sư cao cấp của Brooklyn và anh cũng có những tiêu chuẩn nhất định. Anh không có ý định xa bạn trai của mình trong nhiều tuần. Anh đã yêu cầu rõ ràng rằng anh cần một căn hộ riêng cho mình và Alec, và rằng căn hộ phải bao gồm một nhà bếp. Anh sẽ không ăn bất kỳ bữa ăn nào mà Catarina đã mô tả

trong thư của cô ấy. Nếu có thể, thậm chí anh cũng mong sẽ tránh phải nhìn thấy bất kỳ bữa ăn nào mà Catarina đã kể.

Bản đồ mà Catarina đã vẽ cho anh là chính xác: Anh tìm thấy phòng của họ ở trên cùng của tòa nhà. Căn phòng gác mái, Magnus đoán, có thể tính là một căn hộ. Và có một nhà bếp nhỏ, mặc dù Magnus sợ rằng nó đã không được tu bổ kể từ những năm 1950. Có cả một con chuột chết trong bồn rửa.

Có lẽ ai đó đã để nó ở đấy cho họ. Có thể đó là một món quà chào mừng.

Magnus lang thang qua các căn phòng, vẩy một bàn để các cửa sổ và bồn rửa tự chùi rửa. Anh bật ngón tay và gửi con chuột chết như một món quà đến con mèo của mình, Chủ tịch Meow. Maia Roberts, nhà lãnh đạo mới của Bầy New York, đang chăm sóc nó. Magnus hy vọng cô sẽ nghĩ Chủ tịch Meow vẫn là một thợ săn đáng nể.

Sau đó, anh mở tủ lạnh nhỏ. Cánh cửa nặng nề rơi xuống, cho đến khi Magnus nhìn nó một cách nghiêm khắc và nó tự gắn mình trở lại. Magnus nhìn vào bên trong tủ lạnh, vẩy bàn tay còn lại, và hài lòng thấy rằng bây giờ nó đã được lấp đầy với nhiều mặt hàng từ Whole Foods.

Alec không cần phải biết việc này, và dù sao thì Magnus cũng sẽ gửi tiền cho Whole Foods sau đó. Anh lướt qua phòng một lần nữa, thêm đệm ngồi lên chiếc ghế gỗ trơn buồn tẻ và trải đồng mền màu sắc của họ mang từ nhà lên chiếc giường có rèm che.

Nhiệm vụ trang trí khẩn cấp đã thực hiện xong và cảm giác vui vẻ hơn, Magnus xuống nhà, vào hội trường chính của Học viện, hy vọng tìm được Catarina hoặc xem Alec tới chưa. Không có dấu hiệu của hoạt động nào, vì vậy bất chấp mối nghi ngại của mình, Magnus đi kiểm Catarina trong phòng ăn.

Cô ấy không có ở đó, nhưng có rải rác một vài học viên Nephilim đang ăn sáng. Magnus đoán các sinh vật đáng thương này đã phải dậy sớm để ném lao hoặc một số hoạt động không lành mạnh nào đó.

Có một cô gái tóc vàng thừa thớt, đang múc một cái gì xám xám có thể gọi là cháo hoặc trứng vào đĩa của mình. Magnus nhìn theo với sự kinh hãi câm lặng khi cô mang nó về phía một cái bàn, hành động như thể cô ấy thực sự có ý định ăn nó.

Sau đó, cô nhìn thấy Magnus.

"Oh, xin chào", cô gái tóc vàng nói, dừng tay như thể cô vừa bị một chiếc xe tải xinh đẹp đụng phải.

Anh gợi cho cô nụ cười quyến rũ nhất của anh. Tại sao không chứ? "Xin chào."

Magnus loang quanh với cái chướng ngại vật này trước khi sự trở ngại bắt đầu hình thành. Anh đã quá quen thuộc với những cái nhìn kiểu này có nghĩa gì. Người ta đã từng lột trần anh bằng ánh mắt của họ trước đây.

Anh đã rất ấn tượng với cường độ của cái nhìn đặc biệt này. Rất hiếm có người có thể lột tất cả trang phục của anh và quăng chúng bay tán loạn đến những góc phòng chỉ bằng đôi mắt của họ.

Không phải là phục trang của anh đặc biệt thú vị. Magnus đã quyết định ăn mặc với phong cách nhẹ nhàng, mô phạm nhất, và anh đã mặc một chiếc áo sơ mi đen với quần tây. Để hoàn thiện phong cách giáo dục, anh mặc thêm một chiếc áo choàng ngắn ngoài áo sơ mi, với những sợi chỉ bằng vàng vắt ngang qua áo rất tinh tế.

"Anh chắc là Magnus Bane," cô gái tóc vàng nói. "Tôi đã nghe Simon kể rất nhiều về anh."

"Tôi không thể trách tính khoe khoang của cậu ấy," Magnus nói.

"Chúng tôi rất vui mừng khi anh đến đây," cô gái tóc vàng tiếp tục nói "Tôi là Julie. Tôi thực sự là bạn thân nhất của Simon. Tôi rất ấn tượng với những người thuộc Thế giới ngầm. "

"Tử tế cho những kẻ Downworlders chúng tôi làm sao!", Magnus lẩm bẩm.

"Tôi rất hào hứng với bài giảng của anh. Và thời gian chúng ta cùng nhau. Anh, tôi, và Simon. "

"Sẽ không có một bữa tiệc đâu", Magnus nói.

Ít nhất cô đã cố gắng, và không phải tất cả Nephilim nào cũng làm thế. Cô nhắc đến Simon trong mỗi câu, mặc dù Simon là một người thường; với một sự tập trung có chủ ý. Magnus bật cười một cách vui vẻ.

"Tôi muốn được biết về cô nhiều hơn, Julie."

Có thể anh đã đánh giá sai những nụ cười. Julie vươn một bàn tay ra như muốn bắt tay Magnus, và làm rơi chiếc khay của cô. Cô và Magnus nhìn xuống chiếc bát vỡ và cái thứ màu xám xịt buồn tẻ trong đấy.

"Tốt hơn là thế này... ", Magnus thuyết phục.

Anh vẫy tay, và toàn bộ đồng lõa xộn biến mất. Sau đó, anh ra dấu cho đôi tay đang dang rộng của Julie, và một khối sữa chua việt quất với một chiếc thìa nhỏ xuất hiện trên tay cô.

"Ôi!" Julie kêu lên. "Ôi, tuyệt vời, cảm ơn anh!"

"Vâng, bởi vì món thay thế này sẽ tuyệt hơn những thực phẩm của Học Viện", Magnus nói, "Tôi nghĩ rằng cô nợ tôi một món lớn phải trả đấy.

Có thể là đứa con đầu lòng của cô. Nhưng đừng lo, tôi không hứng thú với con đầu lòng của bất cứ ai. "

Julie cười khúc khích. "Anh có muốn ngồi xuống?"

"Cảm ơn cô đã mời, nhưng thực sự, tôi đang tìm kiếm một người..."

Magnus quan sát khắp phòng đang từ từ đông lên. Anh vẫn không thấy Catarina, nhưng ở cửa anh nhìn thấy Alec, với một đám người mới đến và đang nói chuyện với một cậu bé người thường Ấn Độ khoảng mười sáu tuổi.

Anh bắt gặp ánh mắt của Alec và mỉm cười.

"...một người nào đó của tôi," anh nói. "Thật là dễ thương khi được gặp cô, Julie."

"Tôi cũng vậy, Magnus," cô khẳng định với anh.

Khi Magnus tiếp cận Alec, một cậu bé khác bắt tay Alec. "Em chỉ muốn nói cảm ơn," cậu bé nói, và rời đi với một cái gật đầu cho Magnus.

"Em biết cậu ta?" Magnus hỏi.

Alec nhìn hơi choáng váng. "Không," anh nói. "Nhưng cậu bé biết tất cả về em. Bọn em đã nói về - tất cả các cách để trở thành một Shadowhunter, anh biết đấy"

"Xem nào," Magnus nói. "Bạn trai của anh là người nổi tiếng, là cảm hứng cho công chúng cơ đấy!."

Alec mỉm cười, một chút bối rối nhưng không dấu vẻ thích thú. "Vậy là, cô gái đó đã tán tỉnh anh?"

"Thật sao?" Magnus hỏi.

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 2

"Làm sao em có thể nói thế?"

Alec tặng cho anh một cái nhìn hoài nghi.

"Ờ, nó cũng có thể xảy ra. Anh cũng đã từng lượn lờ một thời gian dài", Magnus nói. "Anh cũng đã từng rất bảnh trong một thời gian dài."

"Phải không vậy?" Alec nói.

"Anh có nhu cầu cao. Em sẽ làm gì với nó nào? "

Anh đã không thể và sẽ không trêu chọc Alec như thế này vài tháng trước. Khi Alec chỉ mới chập chững yêu, lúng túng với khuynh hướng của mình, với câu hỏi mình là ai và mình cảm thấy như thế nào. Và Magnus đã rất cẩn trọng với anh vì anh biết điều đó là thế nào, sợ mình sẽ làm tổn thương Alec, sợ tan vỡ cảm giác này giữa họ, một cảm giác mới mẻ với Magnus cũng như với Alec.

Gần đây anh có niềm vui thích khi có thể trêu chọc Alec và biết anh sẽ không bị tổn thương, để thấy một Alec theo một cách khác hơn anh thường có, dễ dàng, giản dị và tự tin vào cảm xúc của mình, không với vẻ vênh vang như parabatai của anh mà bằng một sự thâm lặng tuyệt đối của riêng mình.

Ánh sáng trong căn phòng ăn bằng đá, tiếng lao xao của những học viên đang ăn và chuyện phiếm nhạt dần đi, không còn gì ngoài nụ cười của Alec.

"Cái này," Alec nói. Anh giơ tay ra và kéo Magnus theo mình bằng cách túm mặt trước chiếc áo choàng của Magnus, đẩy anh dựa lưng vào khung cửa và cuốn Magnus vào một nụ hôn chậm rãi.

Miệng Alec mềm mại và chắc chắn. Nụ hôn chậm, bàn tay mạnh mẽ của anh giữ Magnus sát lại, ép dọc theo cơ thể ấm áp của mình. Đằng sau mí mắt khép kín của Magnus, buổi sáng chuyển từ màu xám xịt sang vẻ lấp lánh rực rỡ của vàng.

Alec đã ở đây. Ngay cả một không gian địa ngục như Magnus nhớ lại, cũng đã được cải thiện rất nhiều bởi sự hiện diện của Alec. Học viện Shadowhunter sẽ là một khoảng khắc tuyệt vời.

* * *

Simon đến bữa ăn sáng muộn và phát hiện ra rằng Julie không thể bàn chuyện gì ngoài Magnus Bane.

"Những pháp sư thật sexy," cô nói bằng giọng đầy vẻ mặc khải.

"Cô Loss là giáo viên của chúng ta, và tôi đang cố gắng để ăn." Beatriz chán nản bên đĩa của mình.

"Ma cà rồng thì gớm ghiếc và chết rồi, Người sói cũng gớm ghiếc và lông lá, còn các vị tiên thì nguy hiểm và sẽ ngủ với mẹ của bạn," Julie nói. "Pháp sư lại là Downworlders sexy. Hãy nghĩ về điều đó. Bọn họ đều có vấn đề. Và Magnus Bane là người gợi cảm nhất trong số họ. Anh ấy có thể là Pháp sư cao cấp trong lòng tớ. "

"Uh, Magnus có bạn trai đấy", Simon nói.

Có một tia sáng đáng sợ lóe lên trong mắt của Julie. "Có một số ngọn núi cậu vẫn muốn leo lên, mặc dù có biển báo 'Cấm trèo'."

"Tôi nghĩ cậu vợ đùa cả năm," Simon nói. "Cậu biết đấy, cái cách cậu nghĩ về ma cà rồng đó."

Julie dựng mặt lên với anh. "Cậu đang rất nhạy cảm, Simon. Tại sao cậu lại luôn nhạy cảm như thế chứ? "

"Cậu thật là khủng khiếp, Julie", Simon nói. " Tại sao cậu lại luôn khủng khiếp như thế chứ?"

Alec đang ở với Magnus, Julie đã tường thuật như vậy. Simon suy nghĩ nhiều về điều đó hơn là về khủng khiếp của Julie, mà sau tất cả, không phải là điều gì mới mẻ. Alec sẽ ở lại Học viện hàng tuần. Anh thường thấy Alec trong đám đông người, và dường như lúc nào cũng không phải là đúng thời điểm để nói chuyện với anh ấy. Bây giờ đúng lúc rồi. Đúng thời điểm để nói nó ra, vấn đề giữa họ mà Jace đã ám chỉ rất mơ hồ. Anh không muốn có bất kỳ hiểu lầm nào giữa anh và Alec, người có vẻ như một chàng trai tốt bụng theo những gì Simon có thể nhớ. Alec là người anh lớn của Isabelle, và Isabelle là- anh gần như chắc chắn- bạn gái của Simon.

Anh muốn cô là bạn gái mình.

"Chúng ta có nên luyện tập bắn cung một lúc trước khi vào lớp không?" George hỏi.

"Đùa à, George," Simon nói. "Tôi khuyên cậu không làm điều đó. Chắc đấy"

Tất cả họ đều đứng dậy, đẩy bát của họ sang một bên, và đi về phía cửa trước của Học viện, hướng về khu đất luyện tập.

Kế hoạch là thế, nhưng không ai trong số họ thực hiện được việc luyện tập hôm đó. Không ai trong số họ vượt qua ngưỡng của Học viện. Tất cả họ đứng túm tụm ở bậc tam cấp, kinh hoàng.

Trên bậc đá tam cấp là một gói, bọc trong một tấm mền màu vàng nhạt. Đôi mắt của Simon làm anh không thấy rõ gì ngoài mọi thứ đang hoảng sợ, từ chối nhận thức những gì đã thực sự phơi bày trước mắt anh. Đó là một bọc rác, Simon tự nói với chính mình. Một người nào đó đã để lại một bọc rác trên ngưỡng cửa của họ.

Ngoại trừ việc cái bọc đó đang động đậy. Simon nhìn xoáy vào cái thứ dưới chiếc mền, nhìn vào đôi mắt lấp lánh chăm chú nhìn ra khỏi cái kén vàng nhạt, và tâm trí của anh dần nhận thức được những gì anh đã nhìn thấy, thậm chí là một cú sốc khác. Một nắm tay nhỏ xíu xuất hiện từ chiếc khăn choàng, ngo ngoáy như thể để phản đối tất cả những gì đang diễn ra.

Nắm tay màu xanh, xanh biển. Một màu xanh thẳm của biển sâu khi bạn đang trên một chiếc thuyền và bóng đêm đã buông xuống. Màu xanh của bộ đồ Captain America.

"Đó là một đứa bé," Beatriz thở ra. "Đó là một đứa bé pháp sư."

Có một tờ giấy ghi chú gắn lên chiếc mền màu vàng của đứa trẻ. Simon nhìn thấy tờ giấy đúng vào thời điểm gió giật nó ra khỏi mền và cuốn nó đi. Simon túm lấy tờ giấy trong gió lạnh và nhìn vào một dòng chữ nguệch ngoạc vội vàng trên mảnh giấy rách. Ai có thể yêu nó chứ?

* * *

"Ồ không, đứa bé màu xanh," George nói. "Chúng ta sẽ làm gì anh?"

Anh cau mày như thể anh đã không có ý gieo vãi. Sau đó, anh quỳ xuống - bởi vì George là kẻ ngọt ngào không-thể-che-dấu của nhóm - và

lúng túng ôm cái bọc màu vàng lên tay. Anh đứng lên, mặt tái mét, giữ chặt đứa bé.

"Chúng ta sẽ làm gì?" Beatriz liền thoảng, lập lại lời của George.
"Chúng ta sẽ làm gì đây?"

Julie đã dán mình vào cánh cửa. Simon đã đích thân nhìn thấy cô cắt đầu một con quỷ rất lớn bằng một con dao rất nhỏ, nhưng lúc này mặt cô đầy vẻ sẵn sàng khùng bố nếu ai đó yêu cầu cô giữ đứa bé.

"Tôi biết phải làm gì", Simon nói.

Mình sẽ đi tìm Magnus, anh nghĩ. Anh biết Magnus và Alec đã đến và đã thức giấc. Dù sao thì anh cũng cần phải nói chuyện với Alec. Magnus đã chữa chứng mất trí nhớ một phần cho Simon. Magnus đã sống qua nhiều thế kỷ. Anh là người trưởng thành nhất mà Simon biết. Một đứa bé pháp sư bị bỏ rơi trong pháo đài của Shadowhunters là một vấn đề Simon không biết phải làm gì, và anh cảm thấy anh cần một người trưởng thành. Simon quay người bước đi.

"Tôi có nên hô hấp nhân tạo cho đứa trẻ không?" George hỏi.

Simon bị đóng băng. "Không, không được làm điều đó. Đứa bé còn thở. Đứa bé đang thở, phải không?"

Tất cả họ đều đứng và nhìn chăm chăm vào cái bọc nhỏ. Đứa bé vẫy tay của mình một lần nữa. Nếu đứa bé còn cử động, Simon nghĩ, thì nó còn thở. Anh thậm chí không nghĩ về một đứa bé xác sống vào thời điểm này.

"Tôi có nên cho đứa bé một chai nước nóng?" George nói.

Simon hít một hơi thật sâu. "George, đừng có vớ vẩn thế", anh nói.
"Đứa bé này không xanh vì lạnh hay vì nó không thể thở được. Những đứa

trẻ người thường không xanh như thế này. Đứa bé này màu xanh vì nó là một pháp sư, giống như Catarina. "

"Không giống như cô Loss," Beatriz nói bằng một giọng cao. "Cô Loss có màu xanh da trời, trong khi em bé này lại là màu xanh biển. "

"Cậu có vẻ rất am hiểu đấy," George quyết định. "Cậu nên ôm đứa bé."

"Không!" Beatriz la oai oái.

Cả cô và Julie đều giơ tay đầu hàng. Điều họ quan ngại và tránh đủ xa để biết là nó sạch sẽ và George nên giữ đứa bé gay go ấy và đừng có làm gì ấu tả.

"Mọi người ở nguyên tại chỗ," Simon nói, cố gắng giữ bình tĩnh. Julie vui vẻ trở lại. "Oooh, Simon," cô nói. "Ý tưởng hay đấy."

Simon chạy băng qua đại sảnh và lên cầu thang, di chuyển với một tốc độ sẽ làm ngạc nhiên các giáo viên thể dục Shadowhunter. Thầy Scarsbury chưa bao làm cho anh có động lực như thế này.

Anh biết rằng Magnus và Alec đã được xếp vào một căn hộ tiện nghi trên gác xép. Thậm chí còn có cả một nhà bếp riêng biệt. Simon cứ đi lên, biết rằng mình sẽ đụng được gác xép ở đâu đó.

Anh chạy lên đến gác xép, nghe có tiếng rì rầm và chuyển động đằng sau cánh cửa. Và anh đẩy cánh cửa rộng mở.

Sau đó, lần thứ hai trong ngày, anh đứng ngây người trên ngưỡng cửa.

Có một tấm vải phủ lên Alec và Magnus, nhưng Simon đã thấy đủ. Anh có thể thấy vai Alec trắng với những vết sẹo của chữ rune và mái tóc

đen hoang dã của Magnus trên gối. Anh có thể thấy Alec đóng băng, sau đó quay đầu của mình lại và ném cho Simon một cái nhìn tuyệt đối kinh dị.

Đôi mắt mèo màu vàng của Magnus ánh lên sau đôi vai trắng ngà của Alec. Giọng anh nghe có vẻ gần như thích thú khi anh hỏi: "Chúng tôi có thể giúp gì cho cậu?"

"Ôi Chúa ơi," Simon nói. "Ồ, không, Ồ không, tôi thực sự xin lỗi. "

"Làm ơn đi đi" Alec nói bằng một giọng kiềm chế chặt chẽ.

"Đúng rồi!", Simon nói. "Đương nhiên!" Anh dừng lại. "Tôi không thể đi."

"Tin tôi đi," Alec nói. "Cậu có thể."

"Có một đứa bé bị bỏ rơi trên tam cấp trước cửa Học viện và tôi nghĩ rằng đó là một đứa bé pháp sư!" Simon thốt ra.

"Tại sao cậu lại nghĩ đứa bé là một pháp sư?" Magnus hỏi. Anh là người duy nhất trong phòng điềm tĩnh.

"Uhm, vì đứa bé có màu xanh biển."

"Đó là bằng khá chứng thuyết phục", Magnus thừa nhận. "Cậu có thể cho chúng tôi một chút thời gian để mặc quần áo?"

"Vâng! Tất nhiên!", Simon nói. "Một lần nữa, tôi rất xin lỗi."

"Giờ thì biến đi" Alec đề nghị.

Simon biến.

Sau một thời gian ngắn Magnus đi xuống từ gác mái, mặc quần áo màu đen bó sát và một chiếc áo choàng lấp lánh vàng. Tóc anh vẫn bù xù, chĩa ra mọi hướng như thể Magnus đã vừa bị bắt gặp trong một cơn lốc riêng tư, nhưng Simon chẳng có thời gian để chỉ trích mái tóc vị cứu tinh tiềm năng của mình.

"Thật sự xin lỗi một lần nữa", Simon nói.

Magnus làm một cử chỉ lười biếng. "Nhìn thấy khuôn mặt của cậu không phải là thời điểm tốt nhất trong ngày của tôi, Simon, nhưng tôi đã gặp những điều tương tự thế này rồi. Phải thừa nhận rằng, nó chưa từng xảy ra với Alec trước đây, và cậu ấy cần thêm một vài phút. Chỉ cho tôi đưa trẻ ở đâu đi nào."

"Hãy theo tôi", Simon nói.

Anh chạy xuống cầu thang nhanh như khi anh chạy lên. Anh phát hiện ra hoạt cảnh ở ngưỡng cửa vẫn y nguyên như lúc anh rời đi. Beatriz và Julie vẫn là khán giả hoảng sợ và George vẫn ôm đứa bé một cách vụng về. Cái bọc giờ đây phát ra âm thanh ỉ ôi nho nhỏ.

"Cậu đi đâu mà lâu thế?" Beatriz rít lên.

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Julie trông vẫn rất sốc, nhưng cố nói: " Xin chào, Magnus"

"Xin chào một lần nữa, Julie", Magnus, một lần nữa là người duy nhất trong phòng bình tĩnh, nói. "Hãy để tôi ôm đứa bé nào."

"Oh, cảm ơn anh," George thở ra. "Không phải là tôi không thích em bé. Nhưng tôi không biết làm gì với nó. "

George dường như đã đóng băng trong thời gian Simon chạy lên và xuống cầu thang. Cậu nhìn xuống đứa bé một cách uỷ mị, ôm cái bọc một thoáng, sau đó khi trao đứa bé sang Magnus, cậu run rẩy và gần như đánh rơi đứa bé xuống sàn đá.

"Lạy Thiên thần!" Julie kêu lên, tay ép vào ngực cô.

Magnus vụng về túm được đứa trẻ, ôm bó mền sát vào ngực áo thêu vàng của mình. Magnus ôm đứa bé với vẻ thành thạo hơn George, có nghĩa là Magnus đỡ đầu của đứa bé như thể anh đã ẵm em bé một lần hoặc hai lần trong cuộc đời. George không có vẻ gì là cậu sẽ giành giải vô địch giữ em bé.

Với một bàn tay lấp lánh nhẫn, Magnus kéo chiếc mền ra một chút, và Simon nín thở. mắt Magnus lướt qua đứa bé, qua bàn tay và bàn chân bé xíu của nó, đôi mắt mở to trên khuôn mặt nhỏ bé của nó, những lọn tóc xanh thẫm màu trên đầu của nó gần như đen. Âm thanh rền rĩ của đứa bé

lớn hơn, cầu nhàu có vẻ khó chịu hơn, và Magnus vuốt chiếc mền trở lại như cũ.

"Đó là một cậu bé," Magnus nói.

"Ặc, một cậu bé," George nói.

"Nó khoảng tám tháng tuổi, tôi cho là thế," Magnus tiếp tục. "Ai đó đã nuôi nó cho đến khi họ không thể chịu đựng được nữa, và tôi cho rằng thông qua việc tuyển dụng người thường vào Học viện, họ đã nghĩ rằng họ biết nơi để bỏ lại một đứa trẻ mà họ không muốn."

"Nhưng ai đó sẽ không bỏ con của họ. . . "George bắt đầu, và im bật dưới cái nhìn của Magnus.

"Người ta sẽ làm việc đó. Và người ta lựa chọn khác nhau, với những đứa trẻ pháp sư" Magnus nói. Giọng anh trầm lắng.

"Vậy là, không có khả năng ai đó quay trở lại tìm nó," Beatriz nói.

Simon đưa tấm giấy ghi chú anh đã tìm thấy trên mền của đứa trẻ cho Magnus. Nhìn vào khuôn mặt của Magnus, anh cảm thấy anh không thể đưa nó cho bất cứ ai khác. Magnus nhìn vào tờ giấy ghi chú, gật đầu. Ai có thể yêu nó chứ? Ánh sáng lóe lên giữa các ngón tay anh, và sau đó anh cất nó vào trong áo choàng.

Có những học sinh khác tụ tập xung quanh họ, tiếng rì rầm huyên náo và hỗn loạn. Nếu Simon có mặt tại New York, anh đoán mọi người sẽ ghi điện thoại lên và chụp hình đứa bé. Anh cảm thấy hơi giống như một cuộc triển lãm tại một vườn thú, và anh đã rất vui mừng khi có Magnus ở đây.

"Chuyện gì đang xảy ra?" Một giọng nói từ phía trên cùng của cầu thang cất tiếng hỏi.

Dean Penhallow đang đứng đó, với mái tóc màu dâu tây vàng hoe thả lỏng qua vai, ôm chặt quanh cô là một chiếc áo lụa màu đen thêu hình rồng. Catarina đứng ở bên cạnh cô, quần jean và áo blouse trắng.

"Có vẻ như ai đó đã để lại một đứa bé thay vì những chai sữa," cô nói. "Điều đó thật bất cần. Chào mừng anh, Magnus. "

Magnus tặng cho cô một cái vẫy với bàn tay còn lại và một nụ cười gượng gạo.

"Gì cơ? Sao chứ? Tại sao người ta lại làm một điều như vậy? Chúng ta phải làm gì với nó đây? " Hiệu trưởng hỏi.

Đôi khi Simon quên rằng Dean Penhallow còn rất trẻ, quá trẻ để làm một giáo viên, quá trẻ để làm một hiệu trưởng. Đã có lần cậu phải tự mình nhắc đi nhắc lại sự thật đó. Cô nhìn hoảng sợ y như Beatriz và Julie.

"Nó còn quá nhỏ để được dạy," thầy Scarsbury nói, nhìn xuống đám đông từ cầu thang "Có lẽ chúng ta nên liên hệ với Clave."

"Nếu em bé cần một chiếc giường," George đề xuất, "Simon và tôi có thể để nó trong ngăn kéo đựng vớ của chúng tôi."

Simon lườm George một cái sắc lẹm. George nhìn có vẻ đau khổ.

Alec Lightwood di chuyển như một cái bóng qua đám đông học viên, cao hơn họ một cái đầu và vai, nhưng không xô đẩy bất cứ ai bên cạnh. Anh di chuyển lặng lẽ, kiên trì, cho đến khi anh đến nơi anh muốn: ở bên cạnh của Magnus.

Khi Magnus thấy Alec, toàn bộ cơ thể của anh giãn ra. Simon thậm chí đã không nhận thức được sự căng thẳng chạy suốt qua người Magnus cho đến khi anh thấy Magnus thả lỏng người.

"Đây là đứa bé pháp sư mà Simon đã nói à," Alec nói bằng một giọng thấp, và hất đầu về phía em bé.

"Như em thấy đấy," Magnus nói. "Đứa bé không thể sống như một người thường. Mẹ nó rõ ràng không muốn nó. Nó đang ở trong lãnh địa của Nephilim, và anh không nghĩ rằng, nó có thể thuộc về Tiên tộc, Shadowhunters hoặc Người sói".

Sự bình thản và đùa cợt của Magnus dường như vô hạn cho đến vài phút trước đó. Bây giờ Simon nghe giọng nói của anh căng thẳng như một sợi dây quá căng và sẽ sớm đứt phụt một cái.

Alec đặt tay lên cánh tay Magnus, phía trên khuỷu tay. Anh siết chặt cánh tay của Magnus, trao cho anh một sự ủng hộ gần như thầm lặng. Anh ngược nhìn Magnus và sau đó nhìn xuống đứa bé trong một khoảng khắc dài, trầm tư.

"Em có thể ẵm nó được không?" Alec hỏi.

Một ánh ngạc nhiên lướt qua mặt Magnus và mau chóng biến đi "Chắc rồi," anh nói, và trao đứa bé vào vòng tay của Alec, đang đưa ra để tiếp nhận nó.

Có vẻ như Alec đã bế một đứa trẻ gần đây hơn so với Magnus, và chắc chắn là thường xuyên hơn so với George. Cũng có lẽ vì Alec đã mặc những gì dường như là một chiếc áo len cực kỳ cũ kỹ, mềm mại qua nhiều năm và phai dần từ màu xanh đậm sang màu xám, chỉ có vài đường may là còn lại của những màu sắc ban đầu. Dù lý do gì đi nữa, ngay khi Alec ôm đứa bé, tiếng rên rĩ ỉ ôi liên tục này giờ chấm dứt. Chỉ còn lại tiếng rì rầm gấp gáp trong sảnh đường, và nhóm người quanh đứa trẻ đột nhiên thấy mình đứng giữa sự im lặng.

Đứa bé ngược nhìn Alec với đôi mắt sẫm màu hơn cả mắt Alec. Alec nhìn lại đứa bé. Anh trông có vẻ ngạc nhiên hơn bất cứ ai bởi sự im lặng

đột ngột của đứa bé.

"Vây," Delaney Scarsbury nói. "Chúng ta có nên liên lạc với Clave trình bày vấn đề này với họ, hay là sao?"

Magnus quay phắt lại như một cơn lốc màu vàng và ném cho Scarsbury một cái nhìn khiến ông như ghim sâu vào tường.

"Tôi không có ý định đặt đứa bé pháp sư này dưới sự thương xót của Clave," Magnus tuyên bố, giọng nói của anh rất lạnh lùng. "Cả hai chúng tôi đều nghĩ vậy, phải không, Alec?"

Alec vẫn nhìn xuống đứa bé. Anh ngước lên khi nghe Magnus hỏi. Khuôn mặt của anh hơi choáng váng một thoáng, như một người bị đánh thức khỏi một giấc mơ, nhưng biểu hiện của anh cứng rắn với một quyết tâm đột ngột.

"Vâng," anh trả lời. "Cả hai chúng tôi."

Magnus lập lại hành động Alec đã thực hiện trước đó, anh siết chặt cánh tay của Alec trong một cái cảm ơn thầm lặng, hoặc một biểu hiện của sự cổ vũ. Alec lại quay xuống nhìn đứa bé.

Cảm giác như vừa cất được một tảng đá ra khỏi ngực Simon. Không phải anh thực sự lo lắng việc anh và George sẽ phải nuôi đứa bé trong chiếc ngăn kéo đựng vớ của họ- uhm, có thể là một chút lo lắng - nhưng nỗi ám ảnh về một trách nhiệm rất lớn đã lơ mờ hiện ra trước mắt anh. Đây là đứa trẻ bị bỏ rơi, không nơi nương tựa. Simon biết, lại còn biết quá rõ, rằng trong mắt các Shadowhunter thì các thành viên Thế giới Ngầm có ý nghĩa thế nào. Simon đã không biết phải làm gì. Magnus đã gánh lấy trách nhiệm. Anh ấy đã gánh lấy đứa bé cho họ, cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen. Anh đã không làm mọi thứ rối tung lên như trước đó. Anh ấy đã hành động như thể nó chẳng là vấn đề gì to tát cả.

Magnus thực sự rất ngẫu.

Simon biết Isabelle đã ngủ lại Alicante, có nghĩa là cả cô và Alec sẽ ở cùng với cha cô trong một đêm. Cô đã đi xuống nhà Ragnor Fell từng sống, nơi có một chiếc điện thoại vẫn đang hoạt động. Catarina đã đặt một chiếc điện thoại khác trong Học viện, cô nói rằng anh có thể sử dụng một lần này. Họ sẽ có một cuộc hẹn-hò-điện-thoại. Simon đã lên kế hoạch để kể cho cô ấy rằng Magnus và anh trai cô đã oách-xà-lách đến thế nào.

* * *

Magnus nghĩ rằng anh có thể trở thành phù thủy đầu tiên được ghi trong lịch sử có một cơn đau tim.

Anh đang đi bộ quanh các khu đất thực hành của Học viện Shadowhunter vào ban đêm bởi vì anh không thể ở trong đó và hít thở không khí ngột ngạt với hàng trăm Nephilim thêm chút nào nữa.

Đứa trẻ đáng thương. Magnus đã hầu như không thể nhìn cậu bé, nó quá nhỏ và hoàn toàn yếu đuối. Anh không thể làm bất cứ điều gì ngoài nghĩ đến những đứa trẻ dễ bị tổn thương đến thế nào, đến nỗi đau khủng khiếp mà mẹ nó đã gánh chịu. Anh biết những gì tăm tối mà các Pháp sư được hình thành và sinh ra. Catarina đã được nuôi bởi một gia đình yêu thương cô, họ biết cô thế nào, và nuôi lớn cô như cô là thế. Magnus đã có thể được chấp nhận như một con người bình thường, cho đến khi anh bị chối bỏ.

Magnus biết những gì đã xảy ra với những đứa trẻ Pháp sư ra đời với vẻ ngoài rõ ràng không giống con người, với những người mẹ của chúng và cả thế giới không thể chấp nhận họ. Anh không đếm được bao nhiêu đứa trẻ đã ngã xuống trong thời kỳ tăm tối của thế giới, những người có thể mang những phép thuật, những người có thể có được bất tử, nhưng chưa bao giờ nhận được cơ hội để sống. Những đứa trẻ sẽ bị bỏ rơi như thế này,

hoặc bị thả trôi sông như chính Magnus đã suýt bị, những đứa trẻ không bao giờ để lại một tia sáng pháp thuật huyền diệu trong lịch sử, những kẻ không bao giờ được nhận hay được cho tình yêu, những kẻ chẳng là bất cứ điều gì ngoài một lời thì thầm tan vào cơn gió, một ký ức của đau đớn và tuyệt vọng mờ dần vào tăm tối. Không có gì còn lại của những đứa trẻ mất đi, không một câu đùa chú, không một nụ cười, không một nụ hôn.

Nếu không có may mắn, Magnus đã nằm trong số đứa trẻ đã chết. Nếu không có tình yêu, Catarina và Ragnor đã nằm trong số những đứa trẻ đã chết.

Magnus không biết phải làm gì với đứa bé lạc loài cuối cùng này.

Anh thầm tạ ơn, dù đây không phải là lần đầu tiên, cho định mệnh lạ lùng và tuyệt diệu đã gửi Alec đến cho anh. Alec là người đã mang đứa bé pháp sư lên cầu thang gác mái, và khi Magnus búng tay ra một cái cũi, Alec cũng là người đã dịu dàng đặt đứa bé vào đó.

Rồi khi đứa bé bắt đầu la hét với cái đầu màu xanh của nó, Alec đã ẵm nó ra khỏi cũi, đi loanh quanh trong phòng với nó, vỗ nhẹ lên lưng nó và thì thầm gì đó với nó. Magnus đã tạo ra một cái bình và cố gắng để pha một bình sữa công thức. Anh đã đọc ở đâu đó rằng bạn nên kiểm tra độ nóng của sữa trên chính mình, và kết quả là làm bỏng cổ tay của mình.

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đứa bé khóc hàng giờ dai dẳng. Magnus đồ rằng anh không thể đổ lỗi cho linh hồn bé nhỏ ấy được.

Cuối cùng bây giờ đứa bé đã ngủ khi mặt trời đã lặn qua cửa sổ căn gác nhỏ, và cả một ngày dài đã trôi qua. Alec nửa gà nửa gậy, dựa vào chiếc cũi của đứa bé, và Magnus cảm thấy mình phải ra ngoài. Alec chỉ đơn giản gậy đầu khi Magnus cho biết anh muốn ra ngoài để hít thở. Có thể Alec đã quá kiệt sức để quan tâm đến Magnus muốn làm gì.

Mặt trăng tỏa sáng, tròn như một viên ngọc, biến mái tóc của thiên thần vẽ trên kính thành màu bạc và cánh đồng mùa đông sáng lên, trải dài ra tít tắp. Magnus bị cám dỗ muốn nhìn trăng mà tru lên như một người sói.

Anh không thể nghĩ được bất cứ nơi nào anh có thể đưa đứa bé đến, không nghĩ ra bất cứ ai anh có thể tin tưởng họ sẽ muốn nó, những người có thể yêu thương nó. Anh khó có thể nghĩ ra bất cứ nơi nào trên thế giới thù địch này, nơi đứa trẻ có thể được an toàn.

Anh nghe thấy âm thanh của tiếng nói lớn và bước chân vội vã, đã quá muộn, phía trước của Học viện. Lại một trường hợp khẩn cấp khác, Magnus nghĩ. Mới chỉ có một ngày, và với tốc độ này, Học viện sẽ giết mình chết mất. Anh chạy từ khu vực thực hành đến trước cửa, nơi anh nhìn thấy người cuối cùng anh mong muốn thấy ở đây, trong Idris: Lily Chen, người đứng đầu của gia tộc ma cà rồng ở New York, với tóc nhuộm

highlight màu xanh rất hợp với áo ghi lê màu xanh của cô. Giày cao gót của cô để lại vết lõm sâu trong đất.

"Bane," cô nói. "Tôi cần giúp đỡ. Anh ta ở đâu?"

Magnus đã quá mệt mỏi để tranh luận với cô.

"Theo tôi," Magnus nói, và dẫn đường trở lại lên cầu thang. Mặc dù khi đi, anh tự nhủ rằng tất cả đồng tiếng ồn mà anh đã nghe bên ngoài Học viện không thể nào là chỉ một mình Lily.

Anh đã nghĩ điều đó, nhưng anh không ngờ điều gì sẽ xảy đến.

Magnus đã rời đi, để lại trong phòng một đứa trẻ đã ngủ và tình yêu đang mệt mỏi của mình. Giờ đây, anh mở cửa và bước vào một cảnh tuyệt-đối-hỗn-loạn. Trong một khoảnh khắc anh tưởng như có hàng ngàn người trong phòng của mình, và sau đó Magnus nhận ra tình hình thực tế còn tồi tệ hơn nhiều.

Tất cả các thành viên của gia đình Lightwood đang ở đó, mỗi người gây ra tiếng ồn bằng mười người. Robert Lightwood đang nói cái gì đó bằng giọng nói oang oang của mình. Maryse Lightwood xuất hiện với một cái chai vung vẩy xung quanh, đang làm một bài thuyết giảng. Isabelle Lightwood đang đứng trên một chiếc ghế không hiểu vì lý do gì giữa cái thế giới mà Magnus có thể nhìn thấy. Jace Herondale thậm chí còn bí ẩn hơn, nằm dài trên sàn nhà, dĩ nhiên là cậu ta mang theo Clary, người đang nhìn Magnus như thể cô cũng đang bối rối về sự hiện diện của mình ở đây.

Alec đang đứng ở giữa phòng, ở giữa cơn bão nhốn nháo của những người trong gia đình mình, tay ôm đứa bé một cách bảo vệ trước ngực. Magnus không thể tin những điều đó có thể làm cho trái tim anh chìm sâu hơn nữa, nhưng bằng cách nào đó thảm họa lớn nhất trên thế giới là đứa bé đã thức giấc.

Magnus dừng lại trên ngưỡng cửa, nhìn chăm chăm vào cảnh hỗn loạn, cảm giác không biết chắc phải làm gì tiếp theo.

Lily lại không do dự như vậy.

"LIGHTWOOD!" Lily gầm lên, xông vào.

"À vâng, tôi tin cô là Lily Chen?" Robert Lightwood nói, quay lại nhìn cô với phong cách của một Điều tra viên và không có dấu hiệu gì của sự bất ngờ. "Tôi nhớ cô là đại diện tạm thời cho Gia tộc Ma cà rồng trong Hội đồng một thời gian. Rất vui khi gặp lại cô. Tôi có thể làm gì cho cô? "

Robert rõ ràng đã thể hiện tốt vai trò xã giao với một lãnh đạo ma cà rồng quan trọng. Magnus đánh giá cao điều đó một chút.

Lily không quan tâm. "Không phải ông!" Cô ngắt lời. "Thậm chí, ông là ai?" đôi lông mày đen dày của cô nhướn lên cao.

"Tôi là Điều tra viên?" Robert nói. "Là người đứng đầu của Học Viện New York trong hơn một thập kỷ?"

Lily đảo mắt đen của cô. "Oh, xin chúc mừng, ông có muốn một huy chương? Hiển nhiên là tôi cần Alexander Lightwood " Lily nói, và bỏ qua một Robert và Maryse đang nhìn chăm chăm, để hướng về con trai của họ. "Alec! Anh có biết người đại diện tiên giới, Mordecai? Hắn đang bán trái cây cho người thường ở cạnh Central Park. Một lần nữa! Hắn lại ở đó một lần nữa! Và sau đó Elliott đã cắn một người thường, kẻ đã ăn nhảm chúng"

"Anh ta có để lộ bản chất ma cà rồng của mình cho bất cứ ai trong khi say rượu?" Robert gắng hỏi.

Lily ném cho ông một cái nhìn khinh miệt, như thể tự hỏi tại sao ông vẫn còn ở đây, sau đó quay trở lại sự chú ý của mình vào Alec. "Elliott biểu diễn một điệu nhảy gọi là Khúc vũ ca của 28 mạng che mặt ở quảng trường

Times. Nó được tải lên YouTube. Nhiều bình luận đã mô tả nó như là điệu nhảy khiêu dâm nhằm chán nhất từng được thấy trong lịch sử thế giới. Tôi chưa bao giờ xấu hổ đến thế trong cuộc đời xác sống của tôi. Tôi đang nghĩ đến việc từ bỏ chức vụ lãnh đạo của gia tộc và trở thành một nữ tu ma cà rồng. "

Magnus nhận thấy Maryse và Robert, những người không có mối quan hệ tốt và hầu như chẳng bao giờ nói chuyện với nhau, đang trao cho nhau những câu thì thầm ngắn gọn về YouTube là cái gì giống gì.

"Là người đứng đầu hiện nay của Học viện New York," Maryse nói, với một giọng điệu kiên quyết, "nếu có xảy ra hoạt động bất hợp pháp nào của Thế giới Ngầm, đương nhiên nó phải được báo cáo với tôi."

"Tôi không nói chuyện với Nephilim về các vấn đề của Downworlder "

Lily nói gay gắt.

Hai vị phụ huynh nhà Lightwood nhìn chăm chăm vào cô, và sau đó đồng loạt quay đầu nhìn chăm chăm vào con trai của họ.

Lily vẫy tay thô bạo về phía họ. "Ngoại trừ Alec, anh ấy là một trường hợp đặc biệt. Phần còn lại của đám Shadowhunters các người chỉ đi vào, đặt ra các điều Luật quý báu của các người, và xử trảm người ta. Thế giới Ngầm chúng tôi có thể tự xử lý các vấn đề của chúng tôi. Nephilim các người có thể chặt đầu bọn quỷ và tôi sẽ hỏi ý kiến các người ngay sau khi một tội ác lớn kế tiếp xảy ra, thay vì mấy cái phiền toái này, có thể xảy ra vào thứ ba, cái mà tôi, Maia, và Alec sẽ đối phó. Cảm ơn hai người. Và làm ơn đừng có ngắt lời tôi nữa. Alec, những người này có đáng tin cậy không vậy? "

"Họ là cha mẹ tôi," Alec nói. "Tôi biết về những trái cây tiên. Gần đây tiên tộc đã chop lấy nhiều cơ hội hơn. Tôi đã gửi một thông điệp tới Maia. Cô ấy đã để Bat và một số anh chàng khác theo dõi công viên. Bat là bạn

bè với Mordecai; anh ấy có thể thuyết phục anh ta. Và cô hãy giữ Elliott tránh xa công viên. Cô biết là ông ấy sẽ thế nào với trái cây tiên. Cô biết ông ta cần người thường đó có mục đích mà".

"Đó có thể là một tai nạn," Lily thì thầm.

Alec ném cho Lily một cái nhìn hoài nghi sâu sắc. "Ồ, nó có thể là tai nạn lần thứ mười bảy của ông ấy? Ông ta phải dừng lại hoặc ông ta sẽ mất kiểm soát hành vi của mình và sẽ giết người. Ông ta đã không giết chết người đó, phải không? "

"Không," Lily nói rầu rĩ. "Tôi đã dừng Elliott lại kịp lúc. Tôi biết cậu sẽ giết ông ấy, và giờ tôi biết cậu đang nhìn tôi thất vọng. "Cô dừng lại. "Cậu có chắc là những người sói có thể kiểm soát được tình hình?"

"Uhm," Alec nói. "Cô không cần phải chạy đến Idris và bày ra các vấn đề của Thế giới Ngầm trước mặt cả gia đình tôi."

"Nếu họ là gia đình của cậu, họ phải biết cậu có thể xử lý một điều nhỏ như thế này," Lily nói một cách thô bạo. Cô cào hai bàn tay qua mái tóc đen bóng mượt, làm cho nó dựng đứng lên. "Thật là nhẹ nhõm. Ô...", cô nói thêm, như thể cô vừa nhận thấy "Cậu đang giữ một em bé."

Lily quét ánh nhìn như tia laser.

Sau cuộc chiến với Sebastian, các Shadowhunters bị bỏ lại với việc đối phó sự phản bội của các vị tiên, với cuộc khủng hoảng của bao nhiêu Học viện đã bị tàn phá, bao nhiêu Nephilim đã trở thành Ác quỷ bóng đêm, bao nhiêu kẻ đã mất trong cuộc chiến tranh thứ hai của họ trong một năm.

Họ đang ở trong tình trạng không thể kiểm soát chặt chẽ Thế giới Ngầm, nhưng Thế giới Ngầm cũng đã mất mát rất nhiều. Những công trình kiến trúc cũ để tổ chức các hoạt động sinh hoạt của họ trong nhiều thế kỷ, như Pháp đoàn Lupus, đã bị phá hủy trong chiến tranh. Các vị tiên thì đang

chờ đợi thời cơ để nổi loạn. Và cả bảy Người sói lẫn gia tộc Ma cà rồng tộc ở New York đều có các nhà lãnh đạo mới. Cả Lily và Maia còn quá trẻ để trở thành lãnh đạo, và đã đạt được vị trí lãnh đạo một cách hoàn toàn bất ngờ. Cả hai người họ tuy không thiếu sự nỗ lực nhưng do ít kinh nghiệm, đã thấy mình gặp khá nhiều rắc rối.

Maia đã gọi cho Magnus và hỏi liệu cô có thể đến gặp anh để xin vài lời khuyên hay không. Khi cô xuất hiện, cô đã kéo theo Lily cùng đi với mình.

Rồi Lily, Maia, và Magnus đã ngồi quanh bàn cà phê của Magnus tranh cãi với nhau cả giờ.

"Cô không thể chỉ giết một ai đó là xong, Lily!" Maia tiếp tục nói.

Lily hỏi "Giải thích lý do tại sao đi"

Ngày hôm đó Alec đã cáu kỉnh, sau khi giật mạnh cánh tay của mình gần như trật khớp trong cuộc chiến với một con quỷ rồng. Anh đã tựa vào quầy bếp, lắng nghe họ tranh luận, chăm sóc vết thương trên cánh tay, và nhắn tin cho Jace kiểu như Y DO U SAY THINGS R XTINCT WHEN THINGS R NOT XTINCT and Y R U THE WAY THAT U R.*

[*: Sao cậu nói là cái thứ đó đã tuyệt chủng trong khi nó còn sờ sờ ra đây và tại sao cậu cứ theo cái cách của cậu như thế]

Cho đến khi anh hết kiên nhẫn nổi.

"Cô có biết không, Lily," anh nói bằng một giọng lạnh lùng, đặt điện thoại của mình xuống, "rằng cô đã dành hơn nửa thời gian để quấy nhiễu Magnus và Maia, thay vì đưa ra giải pháp? Và cô làm cho họ tốn cùng một khoảng thời gian để tranh cãi với cô. Vậy là, cuối cùng cô đang làm cho mọi thứ kéo dài gấp hai lần. Có nghĩa là cô đang lãng phí thời gian của mọi

người. Đó thực sự không phải là một cách hành xử hiệu quả của một nhà lãnh đạo ".

Lily giật mình, cô nhìn gần như vô định một thoáng, gần như thật sự non nớt, trước khi cô rít lên: "Không ai hỏi đến cậu, Shadowhunter"

"Tôi là một Thợ săn Bóng tối," Alec vẫn bình tĩnh nói. "Vấn đề cô đang gặp rắc rối với các nàng tiên cá. Học viện Janeiro Rio đã gặp cùng một vấn đề đó vài năm trước đây. Tôi biết tất cả về nó. Cô có muốn tôi nói cho cô biết? Hay là cô muốn kết thúc với nửa tá khách du lịch bằng thuyền đến Đảo Staten chết đuối? Ít nhất là khi các Thợ săn Bóng tối hỏi cô một tá các câu hỏi lúng túng, và một giọng nói nhỏ trong đầu của cô sẽ nói rằng Wow, tôi ước tôi đã lắng nghe Alec Lightwood khi tôi có cơ hội ? "

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Có một khoảng im lặng. Maia đã đưa cả miếng bánh cookie vào miệng cô khi chờ đợi. Lily khoanh tay lại và nhìn hờn dỗi.

"Đừng lãng phí thời gian của tôi, Lily," Alec nói. "Cô muốn gì?"

"Tôi cho rằng, tôi muốn cậu ngồi xuống và giúp tôi," Lily càu nhàu.

Alec đã ngồi xuống.

Magnus đã không ngờ các cuộc gặp gỡ vẫn xảy vài lần nữa, anh lặng thinh để xem mối quan hệ giữa Alec và Lily dần dần trở nên đậm chồi nảy lộc. Trước đó, Alec đã không hoàn toàn thoải mái với Ma cà rồng. Nhưng Alec luôn luôn đáp ứng như là một chỗ dựa tin cậy, để xoay chuyển tình thế. Bất cứ khi nào Lily mang một vấn đề khó khăn đến với anh, đầu tiên là với vẻ ngạo mạn và miễn cưỡng và sau đó là với sự tự tin yêu cầu; Alec đã không dừng lại cho đến khi anh giải quyết nó một cách triệt để.

Một buổi tối thứ năm Magnus nghe tiếng chuông cửa và bước ra từ phòng ngủ. Anh thấy Alec đang xếp những chiếc cốc ra, và nhận ra rằng các cuộc gặp gỡ khẩn cấp đã trở thành các cuộc hội họp thường xuyên. Rằng Maia, Lily và Alec sẽ trải một tấm bản đồ của New York ra để xác định những khu vực có sự cố và có những cuộc tranh luận nóng hổi trong đó Lily hay thốt ra những câu châm chọc về người sói, và mỗi người trong số họ sẽ gọi cho người khác khi họ có một vấn đề mà họ không biết làm thế nào để giải quyết. Rằng tất cả Downworlders và Shadowhunters ở New

York sẽ biết có một nhóm Downworlders và Shadowhunters, những người có quyền lực và sẽ hợp tác để giải quyết vấn đề. Họ cũng sẽ đến để tham khảo ý kiến và để xem liệu nhóm có thể giúp đỡ họ không.

Magnus nhận ra rằng giờ đây đó chính là cuộc sống của mình, và anh sẽ không hề muốn nó khác đi.

"Tôi thích Alec lắm lắm," Lily nói với Magnus trong một buổi tiệc nhiều tháng sau đó, hơi say và mái tóc cô lấp lánh. "Đặc biệt là khi anh ấy cộc cằn với tôi. Anh ấy nhắc tôi nhớ về Raphael. "

"Làm sao cô dám!" Magnus trả lời. "Cô đang nói về người đàn ông mà tôi yêu đấy."

Anh đang pha chế rượu. Bộ tuxedo của anh đã có một áo khoác lấp lánh-trong-bóng-đêm, trong ánh sáng nghệ thuật của buổi tiệc làm công việc pha chế một cách nào đó dễ chịu hơn. Anh đã nói mà không suy nghĩ, hoàn toàn tình cờ, và sau đó dừng lại, ly rượu trong tay anh ánh lên màu ngọc lam trong ánh đèn tiệc tùng. Anh đã nói về Raphael một cách dễ dàng, tình cờ như thể Raphael vẫn còn sống.

Lily là thuộc hạ và cũng là người kế nhiệm của Raphael trong nhiều thập kỷ. Cô đã hoàn toàn trung thành với anh ấy.

"Uhm, tôi yêu Raphael," Lily nói. "Và Raphael không bao giờ yêu ai, tôi biết điều đó rất rõ. Nhưng anh ấy là lãnh đạo của tôi. Nếu tôi so sánh ai với Raphael, đó là một lời khen. Tôi thích Alec. Và tôi thích Maia." Cô nhìn Magnus với đôi mắt mở to, đồng tử giãn ra cho đến khi chúng gần như đen. "Tôi chưa bao giờ thích anh. Ngoại trừ Raphael luôn nói anh là một thằng ngốc, nhưng anh là người có thể đáng tin. "

Raphael đã yêu nhiều người, Magnus biết. Anh ấy đã yêu gia đình người thường của mình. Có lẽ Lily không biết về họ: Raphael đã rất cẩn

thận về họ. Magnus nghĩ Raphael có thể đã yêu Lily, mặc dù không phải yêu theo cách cô muốn.

Anh biết Raphael đã rất tin tưởng cô. Và Raphael cũng đã tin tưởng Magnus. Họ đã đứng bên nhau, hai người mà Raphael tin tưởng, một trong những khoảnh khắc hoàn toàn khủng khiếp để nhớ đến một kẻ đã ra đi và biết rằng họ sẽ không bao giờ gặp lại kẻ đó một lần nào nữa.

"Cô có muốn một ly khác không?" Magnus hỏi. "Tôi cũng đủ đáng tin để làm cho cô một ly khác đấy."

"Một ly O neg, tôi đang cảm thấy nghịch ngợm," Lily nói với anh. Cô nhìn chăm chăm vào khoảng không khi Magnus pha chế đồ uống cho cô, ánh mắt cô chăm chú nhìn suốt ánh sáng long lanh rơi từ trần nhà một lúc, nhưng không thấy chúng. "Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng tôi có thể lãnh đạo gia tộc. Tôi nghĩ rằng Raphael đã luôn ở đó. Nếu tôi không hội họp với Alec và Maia, một nửa thời gian tôi sẽ không biết phải làm gì. Một người sói và một Shadowhunter. Anh có nghĩ rằng Raphael sẽ phải xấu hổ về việc đó? "

Magnus trượt ly rượu đã pha chế qua quầy bar cho Lily. "Tôi không nghĩ vậy", anh nói với cô. Lily mỉm cười, răng nanh của cô loé sáng dưới đôi môi tô son màu mận chín, và đón lấy ly cocktail, bước về phía Alec.

Lúc này Lily đã theo anh đến tận Idris, đứng bên cạnh Alec, và nhìn đứa bé trên tay anh.

"Xin chào, bé con!" Lily thì thầm, lơ lửng trên đứa bé. Cô nhấp răng nanh của mình về hướng đứa trẻ.

Jace lăn nhẹ trên sàn nhà và đứng dậy. Robert, Maryse, và Isabelle đặt tay lên vũ khí của họ. Lily nhấp răng cô một lần nữa, hoàn toàn không biết gia đình Lightwood rõ ràng là đã sẵn sàng để di chuyển và xé cô thành từng mảnh. Alec nhìn gia đình mình qua đầu Lily và khe khẽ lắc đầu một cách

chắc chắn. Đứa bé nhìn những chiếc răng nanh lóe sáng của Lily và cười. Lily nhấp răng cô với đứa trẻ một lần nữa và nó lại cười.

"Gì cơ chứ?" Lily hỏi, nhìn Alec giọng có vẻ bất ngờ xấu hổ. "Khi tôi còn sống, tôi luôn luôn thích trẻ con. Mọi người nói là tôi hợp với chúng." Cô cười, một chút ngượng ngùng. "Cũng đã được một thời gian rồi."

"Tuyệt đấy," Alec nói. "Vậy thì, cô sẽ sẵn lòng để thỉnh thoảng giữ trẻ chứ?."

"Ha ha, tôi là người đứng đầu của gia tộc ma cà rồng ở New York và tôi quá quan trọng," Lily nói với anh. "Nhưng tôi sẽ gặp bé con khi tôi ghé qua chỗ của cậu."

Magnus tự hỏi Alec đã hình dung bao lâu họ mới tìm được nhà cho đứa trẻ. Hẳn là Alec đã nghĩ rằng sẽ mất một thời gian dài, và Magnus sợ rằng Alec đã đúng.

Anh nhìn Alec, đang cúi đầu xuống đứa bé trong vòng tay của mình, hơi nghiêng về phía Lily khi họ cùng thì thầm với đứa trẻ. Alec dường như không quá khó chịu, anh nghĩ. Mà lại là Lily, sau một lúc thì thảo với đứa trẻ, bắt đầu nhìn hơi không thoải mái.

"Có vẻ như tôi là khách không mời vậy" Lily nói.

"Oh thật sao?" Isabelle hỏi, hai tay khoanh lại. "Cô nghĩ vậy à?"

"Xin lỗi Alec," Lily châm chọc, không xin lỗi bất cứ ai khác. "Hẹn gặp lại ở New York. Hãy quay lại nhanh không thì kẻ ngốc nào đó sẽ thiêu rụi nó mất. Good-bye, Magnus! Ngẫu nhiên tạm biệt cả những Lightwoods khác. Tạm biệt nhóc. Tạm biệt, bé cưng!"

Cô kiễng đầu ngón chân trên đôi giày cao gót, hôn lên má Alec, và biến đi một cách khệnh khạng.

"Ta không thích thái độ của cô ả Ma cà rồng này" Robert phá vỡ sự im lặng sau khi Lily đi.

"Lily ổn mà," Alec nói nhẹ nhàng.

Robert đã không nói một lời chống lại Lily. Ông đã cẩn thận với con trai của mình, Magnus quan sát, cẩn thận một cách đau đớn, nhưng Robert là một trong những người cần phải nếm trải nỗi đau. Robert đã không quan tâm đến con trai của mình trong quá khứ. Nó sẽ là một thời gian dài đau đớn và quan tâm cho đến khi mọi thứ giữa họ được chữa lành.

Cả Robert và Alec đã rất cố gắng. Đó là lý do tại sao Alec đã ở lại để dùng điểm tâm với cha mình sáng nay.

Mặc dù vậy, Magnus vẫn không hoàn toàn chắc chắn Robert Lightwood đang làm gì ở đây, tại Học viện Shadowhunter trong đêm tối thế này.

Chưa kể đến Maryse, người cần điều hành Học viện New York. Chưa kể đến Isabelle và Jace.

Magnus luôn luôn vui mừng gặp lại Clary.

"Xin chào, bánh quy," Anh nói.

Clary rón rén qua ngưỡng cửa và cười toe toét nhìn anh, một ngàn gallon rắc rối trong một cơ thể bé bỏng. "Chào anh"

"Cái quái gì-"

Magnus định kín đáo hỏi cái quái gì đang xảy ra, nhưng anh đã bị gián đoạn bởi Jace đã nằm dài xuống sàn nhà một lần nữa. Magnus nhìn xuống, hơi bị phân tâm.

"Cậu đang làm gì đấy?"

"Tôi nhét kẽ với các mảnh vụn", Jace nói. "Đó là ý tưởng của Isabelle."

"Tôi đã xé một chiếc áo sơ mi của anh để làm điều đó đấy," Isabelle nói với anh. "Rõ ràng không phải là một trong những cái đẹp đẽ của anh đâu. Chỉ là một trong những chiếc áo không phù hợp với anh và anh không nên mặc nó một lần nào nữa. "

Thế giới mờ đi một lúc trước mắt Magnus "Cô..cô đã làm gì?"

Isabelle nhìn chăm chăm vào anh từ cái ghế nơi cô đang đứng, hai bàn tay chống lên hông.

"Chúng tôi đang bảo-vệ-bé-cưng* cho toàn bộ căn hộ. Nếu như anh có thể gọi đây là một căn hộ. Toàn bộ Học viện này là một cái bẫy nguy hiểm chết người cho đứa bé. Sau khi chúng tôi làm xong ở đây, chúng tôi sẽ tiến hành xử lý căn hộ của anh. "

[nguyên văn "childproof": các hành động để tránh cho đứa bé không gặp nguy hiểm, ví dụ như bịt lỗ cắm điện, bọc các cạnh bàn nhọn, lát sàn cho phẳng phiu...]

"Cô không được phép vào căn hộ của chúng tôi", Magnus nói với cô.

"Alec đã cho tôi một chùm chìa khóa. Chuyện đó nói lên vấn đề khác đấy" Isabelle nói với anh.

"Em đã làm điều đó," Alec nói. "Em đã đưa chìa khóa cho con bé. Thứ lỗi cho em, Magnus! Em yêu anh! Em không biết là con bé sẽ như thế này. "

Thông thường Robert trông có vẻ khó chịu bất cứ khi nào Alec bày tỏ tình cảm với Magnus. Tuy nhiên lúc này, ông nhìn chăm chăm đắm vào cậu nhóc pháp sư và thậm chí dường như không nghe thấy gì cả.

Magnus bắt đầu cảm thấy nhiễu loạn hơn.

"Tại sao cô lại làm thế?" Magnus hỏi Isabelle. "Tại sao?"

"Hãy suy nghĩ về nó," Isabelle nói. "Chúng tôi đã phải đối phó với các đường nứt. Đứa bé có thể bò xung quanh và tay hoặc chân của nó có thể bị mắc kẹt trong một đường nứt! Nó có thể bị đau. Anh không muốn thằng bé bị đau, phải không? "

"Không", Magnus nói. "Cũng không phải tôi có ý định xé toàn bộ cuộc sống của tôi thành từng mảnh và sắp xếp lại nó vì một đứa bé."

Những gì anh nói nghe có vẻ xuất sắc hợp lý với anh. Anh sẽ sờ khi cả Robert và Maryse cùng cười.

"Ồ, tôi nhớ tôi cũng đã suy nghĩ như vậy đó," Maryse nói. "Cậu sẽ được học điều đó, Magnus."

Có điều gì đó kỳ lạ trong cách Maryse nói chuyện với anh. Giọng cô có vẻ trù mến. Thông thường, cô cẩn thận lịch sự hoặc khách sáo. Cô chưa bao giờ tỏ ra trù mến trước đó.

"Tôi đã rất mong đợi điều này" Isabelle tuyên bố. "Simon kể với tôi tất cả về đứa bé trên điện thoại. Tôi biết hai người sẽ bị choáng váng và áp lực. Vì vậy, tôi gọi cho mẹ, và bà ấy liên lạc với Jace, và Jace đang ở với Clary. Thế là tất cả chúng tôi đã ngay lập tức bắt tay vào việc. "

"Mọi người thực sự tốt bụng!" Alec nói.

Có một dáng vẻ bất ngờ của anh, mà Magnus hoàn toàn hiểu, nhưng anh dường như xúc động, điều mà Magnus chẳng hiểu gì cả.

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 6

"Ồ, đó là niềm vui của chúng ta", Maryse nói với con trai mình. Cô tiến về phía Alec, tay chìa ra. Cô nhắc nhở Magnus đến hình ảnh của một con chim săn mồi, móng vuốt duỗi ra, mất tự chủ vì cơn đói. "Con sẽ nói gì nào" cô nói bằng một giọng ngọt ngào đáng báo động "hãy để mẹ giữ em bé? Dù sao đi nữa, Mẹ là người có kinh nghiệm nhất với trẻ sơ sinh trong những người ở đây".

"Đó không phải là sự thật, Alec," Robert nói. "Đó không phải là sự thật! Ta cũng đã tham gia giữ tất cả các con khi các con còn bé. Ta tuyệt vời với trẻ con. "

Alec chớp mắt nhìn cha mình, người đã xuất hiện bên cạnh anh với tốc độ của một Thợ săn Bóng tối.

"Như tôi nhớ lại," Maryse nói, "ông đã nảy chúng." [ý là tung hứng mấy đứa trẻ lên á]

"Những đứa trẻ thích vậy," Robert tuyên bố. "Chúng thích nảy."

"Nảy lên sẽ làm cho em bé ọc sữa."

"Nảy lên sẽ làm cho em bé ọc sữa trong vui vẻ," Robert nói.

Magnus trong vài khoảnh khắc, đã tin rằng lý do duy nhất có thể giải thích là cả gia đình này đã say rượu. Bây giờ anh đi đến kết luận còn tệ hơn

nhiều.

Isabelle đã đến, trong một cơn lốc để tổ chức bảo-vệ-bé-cưng toàn bộ căn hộ. Cô đã thuyết phục Jace và Clary cũng đến để childproof. Maryse thì nói chuyện với người yêu của con trai mình với tình cảm cô chưa bao giờ thể hiện trước đây. Và bây giờ cô muốn giữ em bé.

Maryse đã thể hiện đầy đủ một cơn sốt mong làm bà ngoại. [hehe...]

Cả nhà Lightwoods đã nghĩ anh và Alec sẽ giữ đứa bé.

"Tôi cần phải ngồi xuống," Magnus nói bằng một giọng trống rỗng. Anh bám vào khung cửa để không ngã lăn ra.

Alec liếc nhìn anh, giật mình và đầy quan tâm. Cha mẹ anh túm lấy cơ hội đó để giành lấy đứa bé, tay họ dang ra đón cậu nhóc, và Alec lùi lại một bước. Jace đứng lên từ sàn nhà, phía sau anh, và Alec rõ ràng đi đến một quyết định là đặt đứa bé vào vòng tay parabatai của mình nên anh đã đưa bàn tay rảnh để gạt cha mẹ của mình ra.

"Cha và mẹ, có lẽ hai người đừng vây lấy nó nhiều quá," Magnus nghe Alec gợi ý.

Magnus nhận thấy, vì một số lý do, rằng sự tập trung của mình đã vây quanh đứa bé. Đó là mối quan tâm tự nhiên, anh tự nhủ. Ai cũng quan tâm nó cả. Jace, như Magnus biết từ hồi nào đến giờ, không quen với trẻ con. Không hẳn là Shadowhunters nào cũng từng ngồi trông trẻ để chúng khỏi rơi xuống nền gạch.

Jace ôm đứa bé hơi lúng túng. Mái đầu tóc vàng của anh đầy lông tơ và bụi bẩn khi nằm xuống sàn để xử lý các đường nứt, đang cúi xuống đứa bé, nhìn xuống khuôn mặt nhỏ xíu nghiêm nghị của nó.

Magnus thấy đứa bé đã được mặc quần áo. Nó mặc một bộ áo liền quần màu cam, và bàn chân của bộ đồ đã được may liền giống như bàn chân nhỏ nhắn của một con cáo. Jace cọ cọ một cái chân cáo với những ngón tay màu nâu đầy sẹo của một chiến binh và mảnh mai của một nhạc sĩ. Và cậu nhóc vặn vẹo mạnh mẽ một cách bất ngờ.

Magnus lao về phía trước, chỉ nhận ra mình di chuyển khi đã đi được nửa căn phòng. Anh nhận ra tất cả những người khác cũng lao về phía trước để đỡ lấy cậu nhỏ.

Ngoại trừ Jace, vẫn đang ôm cậu nhóc, mặc cho cậu vặn vẹo.

Jace nhìn nghệt mặt ra khiếp sợ trong một phút, sau đó thư giãn và nhìn quanh tất cả mọi người với dáng vẻ hoà nhã ưu việt thông thường của mình.

"Nó không sao" Jace nói với họ. "Nó rất mạnh mẽ"

Anh nhìn về phía Robert, nhớ lại lời nói lúc nãy của Robert, và cù cậu nhóc một cách rón rén. Cậu nhỏ vụt lên, một bàn tay nhỏ xiu đập vào má Jace.

"Tuyệt vời," Jace khuyến khích. "Được rồi. Thời gian tới có thể có một chút khó khăn đấy. Chúng ta sẽ cho nhóc thụi vào mặt bọn quỷ sớm thôi. Nhóc có muốn thụi vào mặt bọn quỷ với ta và Alec không? Muốn không? Muốn hả, được rồi! "

"Jace thân mến" Maryse thủ thỉ. "Hãy đưa đứa bé cho mẹ nào"

"Muốn ôm em bé không, Clary?" Jace hỏi bằng giọng điệu như dâng hiến một món quà to lớn đến người yêu của mình.

"Em ổn mà" Clary nói.

Cả nhà Lightwoods, bao gồm Jace, nhìn chăm chăm vào cô với một vẻ ngạc nhiên thương hại, như thể cô vừa chứng minh mình bị điên khùng một cách thảm thương.

Isabelle đã nhảy xuống từ chiếc ghế cùng lúc những người kia lao về phía trước, sẵn sàng để bắt cậu nhóc. Lúc này cô nhìn vào Magnus.

"Cô định xử cả cha mẹ cô để có thể giữ em bé?" Magnus hỏi.

Isabelle cười nhẹ. "Tất nhiên là không rồi. Sửa công thức của cậu nhóc sẽ xong sớm thôi. Đến lúc đó . . ." Khuôn mặt của Isabelle thay đổi, nghiêm lại với quyết tâm đáng sợ "Tôi sẽ cho nó ăn. Tôi có thể đợi thêm cho đến lúc đó, và giúp đỡ hai người lựa những cái tên hoàn hảo cho cậu nhóc. "

"Chúng tôi đã thảo luận một chút về điều đó khi chúng tôi đến từ Alicante," Maryse giọng hào hứng nói.

Robert thực hiện một di chuyển nhanh như chớp, êm như mèo, lần này là đến bên cạnh Magnus. Ông đặt một bàn tay nặng nề lên vai của Magnus. Magnus nhìn vào bàn tay Robert và cảm thấy một sự bất ổn sâu sắc.

"Tất nhiên, điều đó tùy thuộc vào cậu và Alec," Robert xoa dịu anh.

"Dĩ nhiên," Maryse, người không bao giờ đồng ý với Robert về bất cứ điều gì nói tiếp. "Và chúng tôi không muốn cậu làm bất cứ điều gì cậu không thấy thoải mái. Tôi sẽ không bao giờ muốn nhóc cứng có một cái tên liên quan đến-nỗi buồn thay vì niềm vui, hoặc làm cho cả hai người cảm cảm thấy như cả hai phải làm điều này. Nhưng chúng tôi đã nghĩ rằng bởi vì. . . uhm... các Pháp sư thường chọn pháp hiệu của họ sau, như vậy 'Bane' không phải là một cái họ gia đình truyền thống. . . Chúng tôi nghĩ rằng cậu có thể xem xét, chỉ nhớ thôi, không phải là một gánh nặng... "

Isabelle nói, giọng rõ ràng: "Max Lightwood."

Magnus thấy mình chớp mắt, một phần lúng túng, nhưng một phần vì cảm giác khác anh không thể xác định là gì. Tâm nhin của anh đã bị mờ một lần nữa và một cái gì đó trong ngực anh xoắn lại.

Sai lầm các Lightwoods đã thực hiện là ngớ ngẩn, nhưng Magnus không thể không bị choáng váng bởi lời đề nghị của họ, biết bao tử tế và chân thành gói trong đó.

Đây là một nhóc tí pháp sư, và tất cả họ đều là Shadowhunters. Họ Lightwood là một dòng họ Thợ săn Bóng tối tên tuổi, đầy tự hào. Max Lightwood là tên con trai út nhà Lightwoods. Đó là một cái tên cho một trong những thành viên của riêng họ.

"Hoặc nếu cậu không thích điều đó. . . Michael. Tên Michael cũng rất đẹp", Robert phá vỡ sự im lặng kéo dài bằng một đề nghị. Ông hắng giọng sau khi nói, và nhìn ra ngoài cửa sổ căn gác, vào khu rừng xung quanh Học viện.

"Hoặc anh có thể gạch nối", Isabelle nói, giọng cô hơi quá hưng phấn "Lightwood-Bane hoặc là Bane-Lightwood?"

Alec di chuyển, vươn tay ra không phải để ẵm đứa bé mà chạm vào nó. Đứa bé vung một bàn tay lên, những ngón tay nhỏ xíu cuộn quanh ngón tay của Alec, như thể đáp lại. Khuôn mặt Alec, bị ảnh hưởng u ám kể từ khi đề cập đến tên em trai mình, được sưởi ấm bởi một nụ cười nhẹ nhàng đột ngột.

"Magnus và tôi chưa nói về điều đó, và chúng tôi cần thảo luận," anh khẽ nói. Giọng anh đầy quyền lực, ngay cả khi nó rất nhẹ nhàng. Magnus thấy Robert và Maryse gật đầu đồng ý, gần như vô thức. "Nhưng tôi đã suy nghĩ có lẽ cái tên Max là thích hợp."

Đó là khi Magnus nhận ra tầm quan trọng của tình hình. Nó không chỉ là một kết luận điên cuồng của Isabelle đưa ra và không chắc thuyết phục

được tất cả những người khác. Nó không chỉ là người nhà Lightwoods.

Alec đã nghĩ rằng anh và Magnus sẽ cùng nhau giữ đứa bé.

Magnus đi và ngồi xuống trên một trong những chiếc ghế ọp ẹp với một tấm đệm mang từ nhà trái trên đó. Anh không thể cảm thấy những ngón tay mình. Anh nghĩ rằng anh đang bị sốc.

Robert Lightwood đi theo anh.

"Tôi không thể không nhận thấy rằng đứa bé có màu xanh," Robert nói. "Mắt của Alec màu xanh. Và khi cậu làm "- Ông làm một cử chỉ kỳ lạ và đáng lo ngại, và sau đó hắng giọng "- uhm...uhm.. phép thuật, đôi khi nó cũng có ánh sáng màu xanh. "

Magnus nhìn chăm chăm vào ông. "Tôi không hiểu ý của ông?."

"Nếu cậu làm đứa trẻ đó cho chính mình và Alec, cậu có thể cho tôi biết *" Robert nói. "Tôi là một người rất cởi mở. Hoặc-Tôi đang cố gắng để thành người cấp tiến. Tôi muốn thành người hiện đại. Tôi có thể hiểu được chuyện đó... "

[*hahaha...ý pác Rober bảo Magus "đẻ" ra thằng bé í, chết cười thật]

"Nếu tôi làm. . . đứa . . . đứa bé đó. . . ? "Magnus lắp bắp.

Anh không chắc chắn phải bắt đầu từ đâu. Anh tưởng là Robert Lightwood đã biết trẻ con được sinh ra như thế nào chứ.

"Bằng pháp thuật ấy", Robert thì thầm.

"Tôi sẽ giả vờ như ông chưa bao giờ nói điều đó với tôi," Magnus nói. "Tôi sẽ vờ như chúng ta chưa bao giờ có cuộc trò chuyện này."

Robert nháy mắt, như thể họ hiểu nhau cả rồi. Magnus không nói nên lời.

Các thành viên Lightwoods tiếp tục cuộc tìm kiếm của họ để childproof toàn bộ căn hộ, cho nhóc tì ăn, và tất cả đòi giữ đứa bé cùng một lúc. Ánh sáng đèn phù thủy toả ra mọi phía, làm toàn bộ không gian nhỏ của căn gác sáng rực và chói bóng trong tầm nhìn của Magnus.

Alec đã nghĩ họ cùng giữ đứa bé. Anh muốn đặt tên nó là Max.

* * *

"Tôi thấy Magnus Bane và một cô gái ma cà rồng sexy trong hội trường," Marisol thông báo khi đi ngang bàn của Simon.

Jon Cartwright đã cầm khay thức ăn của cô, và anh gần như đã đánh rơi nó. "Một ma cà rồng", anh lặp đi lặp lại. "Trong Học viện?"

Marisol ngược lên nhìn vào khuôn mặt sừng sốt của cậu và gật đầu. "Một ma cà rồng rất gợi cảm."

"Họ là những loại tồi tệ nhất" Jon thở ra.

"Vì vậy, cậu không phải là quá tệ, Simon," Julie nhận xét khi Marisol bước đi, quay lại câu chuyện về Ma cà rồng quyến rũ của cô.

"Cậu biết đấy," Simon nói: "Đôi khi tôi nghĩ Marisol đi quá xa. Tôi biết cô ấy thích chọc ghẹo Jon, nhưng không ai ngốc đến nỗi tin vào một pháp sư bé con và một ma cà rồng xuất hiện vào cùng một ngày. Nó quá nhiều. Không có nghĩa lý gì. Jon sẽ nhận ra chuyện đó"

Anh chọc một cái gì bí ẩn trong món hầm của mình. Hôm nay bữa ăn tối rất muộn, và rất đông đúc. Marisol bịa chuyện về ma cà rồng và gieo

vào trong đầu anh ý nghĩ: Simon ngoái cổ lại uống máu và nghĩ rằng nó không thể gồm hơn điều này.

"Cậu sẽ nghĩ rằng cô ấy đã có đủ một ngày hứng thú rồi", George đồng ý. "Tôi tự hỏi thằng nhóc đáng thương đó đang làm gì. Tôi đã nghĩ thế này, cậu có nghĩ là thằng nhóc có thể thay đổi màu sắc giống như một con tắc kè không? Việc đó sẽ rất ấn tượng đấy! "

Simon sáng lên. "Quá ấn tượng."

"Đúng là những con mọt sách!," Julie nói.

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Simon nhận lấy điều đó như một lời khen ngợi. Anh cảm thấy rằng George đã thực sự đi cùng nhóm của anh. Cậu ấy thậm chí đã tự nguyện mua tiểu thuyết đồ họa khi cậu ta ở Scotland trong dịp Giáng sinh. Có lẽ một ngày nào đó học viên có thể trở thành giảng viên thì sao.

"Việc này là may mắn khó kiếm cho cậu đấy, Simon," George nói. "Tôi biết cậu muốn nói chuyện với Alec mà."

Khoảnh khắc cổ vũ ngăn ngui của Simon lịm tắt, và anh gục mặt xuống bàn. "Quên việc nói chuyện với Alec đi. Khi tôi đến để nói với họ về đứa bé, tôi bắt gặp Alec và Magnus với nhau. Nếu trước đây Alec chỉ không thích tôi, thì bây giờ anh ấy chắc chắn ghét tôi "

Một ký ức cũ lóe lên trong tâm trí của Simon, hoàn toàn không mong muốn: khuôn mặt nhợt nhạt, tức giận của Alec khi anh nhìn xuống Clary. Có lẽ Alec cũng ghét Clary. Có lẽ một khi ai đó bước qua anh ta, anh ta sẽ không bao giờ quên, không bao giờ tha thứ, và sẽ luôn luôn ghét cả hai người bọn họ.

Tưởng tượng ghê gớm của anh bị gián đoạn bởi một vụ náo động quanh bàn ăn của họ.

"Chuyện gì? Ở đâu? Khi nào? Làm sao? Có phải Magnus giống như một người tình dịu dàng?" Julie hỏi.

"Julie!" Beatriz gất.

"Cảm ơn cậu, Beatriz," Simon nói.

"Đừng nói một từ gì hết, Simon," Beatriz nói. "Đừng nói gì cho đến khi tôi kiếm được một cây bút và giấy để có thể viết xuống tất cả mọi thứ cậu nói. Tôi xin lỗi, Simon, nhưng họ nổi tiếng và người nổi tiếng phải chịu sự soi mói của công chúng về cuộc sống tình cảm của họ. Họ giống như Brangelina."

[hahaha...Magnus và Alec = Angelina Jolie và Brad Pitt]

Beatriz lục lọi túi xách của cô cho đến khi cô tìm thấy một quyển sổ tay, sau đó mở nó ra và nhìn chăm chăm vào Simon với một vẻ háo hức chờ đợi.

Julie sinh ra và lớn lên ở Idris, làm một khuôn mặt ngạc nhiên. "Brangelina là gì? Nghe có vẻ giống như một con quỳ. "

"Không phải đâu!" George phản đối. "Tôi tin vào tình yêu của họ."

"Họ không giống Brangelina", Simon nói. " Thậm chí cậu sẽ gọi họ là gì? Algnus? Nghe giống như một bệnh gì đó về chân ấy. "

"Rõ ràng là cậu sẽ gọi cho họ Malec," Beatriz nói. "Cậu có gốc không vậy, Simon?!"

"Tôi sẽ không bị phân tâm!" Julie nói. " Magnus có đeo khuyên không? Tất nhiên anh ấy có mới đúng; làm sao anh ấy lại bỏ lỡ một cơ hội để tỏa sáng? "

"Tôi không để ý, và ngay cả khi tôi nhận ra, tôi cũng sẽ không thảo luận về nó", Simon nói.

"Oh, bởi vì mọi người trong thế giới trần tục không bao giờ bị ám ảnh về những người nổi tiếng và cuộc sống tình yêu của họ," Beatriz nói. "Xem cặp Brangelina đó. Và cái nhóm nhạc nam mà George bị ám ảnh. Cậu ấy có tất cả các giả thuyết về những mối tình lãng mạn của họ".

"Tôi là người lớn lên ở một nhà ga Broadway, tôi biết mọi người quan tâm đến những người nổi tiếng," anh nói. "Nhưng việc đó thật kỳ quặc với tôi khi các cô gái bị ám ảnh về Jace hoặc Magnus. Nó cũng lạ lùng như khi Jon theo sau Isabelle với lưỡi lê ra. "

"Cũng kỳ lạ như George phải lòng Clary?" Beatriz hỏi.

"Hôm nay có phải ngày bầy George không vậy, Beatriz?" George hỏi. "Si, nếu tôi có một vài con chồn kích thước bỏ túi, tôi sẽ không bao giờ nói cho cậu biết về chúng! Tôi không muốn làm chuyện kỳ lạ! "

"Những con chồn bỏ túi? " Simon nhìn chăm chăm. "Xin chúc mừng, bạn đã làm cho nó trở thành khác thường rồi đấy."

George gục đầu xấu hổ.

"Thật kỳ lạ đối với tôi bởi vì tất cả mọi người hành động như thể họ đều biết những người nổi tiếng, nhưng tôi thực sự biết những người đó. Họ không phải là hình ảnh, giống như áp phích để treo trên tường. Họ không như bạn nghĩ. Họ có quyền riêng tư. Tôi thấy kỳ quặc khi tất cả mọi người hành động như thể họ biết hết về bạn bè của tôi, trong khi họ chỉ biết một chút xíu về những người đó, và cũng thật kỳ quặc khi thấy mọi người hành động như thể họ được quyền phán xét về những người bạn của tôi và cuộc sống của họ."

Beatriz ngáp ngừng, rồi đặt bút xuống. "Được rồi," cô nói. "Tôi có thể thấy điều đó kỳ quặc đối với cậu, nhưng- điều đó đến từ việc mọi người ngưỡng mộ những gì họ đã làm. Mọi người hành động như thể mọi người biết họ bởi vì mọi người muốn được biết về họ. Và được ngưỡng mộ có

nghĩa là họ có tầm ảnh hưởng đến rất nhiều người. Họ có thể làm được rất nhiều điều tốt với điều đó. Alec Lightwood là nguồn cảm hứng của Sunil để trở thành một Shadowhunter. Và cậu, Simon; rất nhiều người đi theo cậu vì họ ngưỡng mộ cậu. Có thể có một chút kỳ quặc lẫn trong sự ngưỡng mộ như vậy, nhưng tôi nghĩ rằng điều đó là tốt. "

"Ồ, với tôi nó không giống vậy," Simon lẩm bẩm. "Ý tôi là, tôi thậm chí không nhớ gì cả. ngay cả. Bạn bè của tôi ấy. Bao gồm cả Alec, người là. . . bạn của tôi mà lại không thích tôi. Họ là những người đặc biệt."

Anh không thể ngẫu và đáng tin như Magnus hay Jace. Anh cũng không biết Beatriz nói về cái gì. Ngoài ra, anh cũng cảm thấy đột nhiên hoang mang về việc liệu mọi người có thắc mắc rằng anh có đeo khuyên hay không.

Simon không đeo khuyên. Anh đã từng là một nhạc sĩ ở Brooklyn. Có lẽ anh đã nên đeo khuyên.

Beatriz do dự một chút. Sau đó, cô xé trang giấy mà cô đã viết và cuộn nó thành một nắm. "Cậu cũng là người đặc biệt, Simon," cô nói, và đỏ mặt. "Mọi người biết điều đó."

Simon nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cô và nhớ rằng George đã nói có người nào đó đã phải lòng anh. Anh suy nghĩ một lúc; đó có thể là Julie, và mặc dù nó có vẻ vừa kỳ lạ vừa tự mãn khi đã thay đổi trái tim của một công chúa Shadowhunter bằng giá bằng sự quyến rũ nam tính của anh, anh đã nghĩ Beatriz có lý hơn. Anh và Beatriz là những người bạn thực sự tốt. Beatriz là người thân thiện nhất trong Học viện. Simon sẽ nghẹt thở khi có một cô bạn gái hấp dẫn, cô gái đã phải lòng anh, lại ở Brooklyn.

Lúc này anh cảm thấy chủ yếu là lúng túng. Anh tự hỏi liệu anh có nên kéo Beatriz xuống không.

Julie hăng giọng. "Và chỉ để cậu biết. . . " cô nói" đã có một đồng những câu hỏi về cậu. Và cũng có ai đó đã cố gắng để chôn một cái vớ đã sử dụng của cậu và giữ nó như là một chiến tích ".

"Ai lại lấy vớ chứ?" Simon hỏi "Chúng thật gớm ghiếc."

"Chúng tôi không bao giờ nói cho họ bất cứ điều gì," Julie nói. "Và họ có thể hỏi một lần, nhưng họ sẽ không bao giờ hỏi lại." Môi cô cong lại. Cô nhìn giống như một con hổ tóc vàng đang gầm gừ "Bởi vì cậu thực sự là một người của chúng tôi, Simon. Và cậu là bạn của chúng tôi. "

Cô chồm qua bàn và chạm vào tay của Simon. Sau đó, rút nó lại như thể cô bị bỏng. Beatriz giật lấy tay Julie ngay khi cô rút tay lại và kéo cô ra khỏi chiếc ghế của mình, hướng tới các góc của căn phòng nơi đặt đồ ăn.

Không ai trong số họ cần thêm thức ăn. Họ mới chỉ chạm đến món hầm của họ. Simon nhìn khi họ đi, và sau đó đứng nói chuyện với nhau bằng những tiếng thì thầm.

"uhm, cả hai người đó có vẻ rầu rĩ một cách lạ lùng."

George tròn mắt. "Thôi nào, Si, đừng có ngốc thế chứ."

"Cậu không có ý. . . " Simon bắt đầu. "là cả hai người - đều thích tôi á?"

Có một sự im lặng kéo dài.

"Không ai trong bọn họ thích cậu sao?", Simon nói. "Cậu phải chỉ ra. Và cậu có một giọng Scotland tuyệt vời "

"Đừng xát vào nỗi đau của tôi. Có lẽ các cô gái sợ tôi. Bởi vì đôi mắt sắc sảo của tôi nhìn thấy quá sâu vào tâm hồn họ "George nói. "Hoặc có thể

họ bị đe dọa bởi vẻ đẹp trai của tôi. Hoặc có thể. . . Xin đừng bắt tôi nói về những trở ngại làm tôi cô đơn thêm nữa. "

Cậu nhìn theo Julie và Beatriz với một chút buồn bã. Simon không thể nói liệu George đắm chiêu về Julie hay Beatriz, hay đơn giản là tiếc nuối về tình yêu nói chung. Anh không tưởng tượng được bạn của mình lại tham gia vào một mối cảm xúc như vậy.

Anh đã bị ngạc nhiên và cảm thấy khó xử. Và anh đã không cảm thấy bất cứ điều gì khác.

Anh đã rất thích Beatriz. Julie thì khủng khiếp, nhưng Julie làm Simon nghĩ đến chị của mình, và anh phải thừa nhận là: Julie khủng khiếp nhưng anh cũng thích cô ấy. Cả hai người đều xinh đẹp, cứng rắn và không đi kèm với một gánh nặng của những ký ức bị mất và những cảm xúc rối bời.

Anh chỉ không hài lòng việc họ thích anh. Anh thậm chí không bị rung động chút nào.

Anh ước, với sự mong mỏi cao độ, rằng Isabelle đã ở đây - không phải là một lá thư, không phải là một giọng nói trên điện thoại, mà là hiện diện ở đây.

Anh nhìn khuôn mặt buồn bã của George và đề nghị: "Cậu có muốn nói về việc khi Magnus và Alec đi, chúng ta sẽ chiếm căn hộ của họ và tự nấu ăn trong nhà bếp nhỏ của riêng của chúng ta không?"

George thở dài. "Có thể được không, Simon, hoặc điều đó chỉ là một giấc mơ quá đẹp? Mỗi ngày sẽ là một bài hát. Tất cả tôi muốn là làm một cái bánh sandwich, Simon. Chỉ cần một chiếc bánh sandwich khiêm tốn với giăm bông, phô mát, có thể thoa một chút. . . oh Lạy Chúa tôi. "

Simon tự hỏi một chút Lạy Chúa tôi mang hương vị gì. George đã đông cứng, muống ngậm trên môi, đôi mắt nhìn thẳng vào một điểm phía

trên vai Simon.

Simon quay lại và thấy Isabelle đang đứng trong khung cửa phòng ăn của Học viện. Cô mặc một chiếc váy dài màu sắc sặc sỡ và vòng đeo tay lấp lánh. Thời gian dường như chậm lại, giống như một bộ phim, giống như phép thuật, giống như cô là một thiên thần có thể xuất hiện trong một làn khói lấp lánh để ban điều ước, và mọi điều ước sẽ là về cô.

"Bất ngờ không?" Isabelle nói. "có nhớ em không?"

Simon đứng bật dậy. Anh có thể-đã làm văng cái bát trống của mình qua bàn vào lòng George. Anh sẽ xin lỗi cậu ấy sau vậy.

"Isabelle," anh nói. "Em đang làm gì ở đây vậy?"

"Xin chúc mừng, Simon, đó là một câu hỏi rất lãng mạn," Isabelle nói. "Em có thể nghĩ nó có nghĩa là Không, tôi không nhớ em, và tôi mong nhìn thấy cô gái khác cơ? Nếu vậy, đừng lo lắng về nó. Tại sao phải lo lắng, khi cuộc sống là ngắn ngủi? Đặc biệt là, cuộc sống của anh, vì em định sẽ cắt đầu của anh đi. "

"Anh đang bối rối bởi những gì em đang nói" Simon nói với cô.

Isabelle nhướn mày và mở miệng, trước khi cô có thể nói gì, Simon đã ôm lấy eo và kéo cô vào sát anh, hôn lên đôi môi ngạc nhiên của cô. Môi của Isabelle giãn ra, cuốn lấy anh. Cô vòng tay quanh cổ anh và hôn lại anh, gọi cảm và cởi mở cùng một lúc, một cô gái hấp dẫn và một công chúa chiến binh, tất cả mơ ước trong tưởng tượng của anh đều là một người. Simon lùi lại một chút để nhìn vào đôi mắt đen của Isabelle.

"Anh không nhận ra", Simon nói, "rằng có bất kỳ cô gái khác trên thế giới này ngoài em"

Anh hơi bối rối khi anh nói điều đó. Đó là không phải là một câu nói trơn tru. Đó là sự thành thật tội nghiệp nhất, cố gắng để nói với Isabelle những gì anh nhận ra. Nhưng anh nhìn thấy đôi mắt của Isabelle tỏa sáng như những ngôi sao mới thức dậy trong đêm, cảm thấy cánh tay của cô quanh cổ mình kéo anh xuống để thêm một nụ hôn, và anh tự nghĩ câu nói đó có thể có tác dụng. Sau tất cả, nó đã mang đến cho anh cô gái, người con gái này. Người con gái duy nhất Simon muốn.

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Phải đến nửa đêm Magnus mới tổng được cả đám nhà Lightwoods ra khỏi căn hộ của họ. Isabelle đã rời đi để gặp Simon trước đó. Có thể dễ dàng thuyết phục Clary và Jace ra về, nhưng trong một thoáng, anh nghĩ chắc anh phải sử dụng phép thuật lên Maryse và Robert. Anh đẩy họ ra khỏi cửa trong khi họ vẫn lải nhải cho anh vài lời khuyên hữu ích để nuôi trẻ con.

Ngay sau khi họ đi, Alec ngã vào giường và nằm thẳng cẳng, ngay lập tức ngủ thiếp đi. Magnus còn lại một mình với đứa bé.

Có thể đứa bé cũng bị choáng váng bởi những người nhà Lightwoods. Nó nằm trong cũi của mình nhìn chăm chăm vào thế giới với đôi mắt mở to. Chiếc nôi được đặt dưới cửa sổ, tắm trong ánh trăng sáng lung linh tràn trên chiếc khăn trải nhàu nát và cái chân nhỏ xíu mũm mĩm của cậu nhóc. Magnus cúi xuống cũi và nhìn nó, chờ đợi nó gào lên đòi ăn và thay tã. Thay vào đó nó cũng đã ngủ thiếp đi, miệng mở ra như một nụ hoa hồng màu xanh nhỏ xíu.

Ai có thể yêu nó chứ? Mẹ của đứa bé đã viết thế, nhưng đứa bé chẳng biết gì về điều đó. Nó ngủ, ngây thơ và thanh thản như bất kỳ đứa bé nào được bao bọc bởi tình yêu. Mẹ của Magnus cũng có thể đã nghĩ những lời tuyệt vọng đó.

Alec đã nghĩ họ sẽ giữ nó.

Magnus thậm chí không nghĩ đến việc giữ đứa trẻ. Anh đã nghĩ rằng anh đã sống một cuộc đời tin tưởng một ngàn khả năng có thể mở ra trước anh, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến khả năng có thể xảy ra với anh: một cuộc sống gia đình như người thường và Nephilim sống, rằng tình yêu của họ quá vững vàng để có thể chia sẻ với một đứa bé hoàn toàn bơ ngỗ và bất lực trước thế giới.

Lúc này, anh đang cố gắng suy nghĩ.

Giữ nó - Giữ đứa bé. Có một đứa con - với Alec.

Hàng giờ trôi qua. Magnus hầu như không nhận thấy thời gian trôi qua thật lặng lẽ, như thể có ai đó đã đặt các tấm thảm để ngăn tiếng bước chân của thời gian. Anh đã không để ý gì ngoài khuôn mặt nhỏ, cho đến khi, anh cảm thấy một cái ôm nhẹ trên vai mình.

Magnus không đứng dậy, anh quay sang để thấy Alec đang nhìn xuống mình. Ánh trắng làm làn da Alec thành màu bạc và đôi mắt anh sẫm hơn, một màu xanh sâu thẳm và vô cùng dịu dàng.

"Nếu em nghĩ rằng anh sẽ yêu cầu em giữ đứa bé," Magnus nói, "Điều đó là không đúng, anh không có ý đó"

Đôi mắt Alec mở to. Anh lắng nghe trong im lặng.

"Em. . . vẫn còn rất trẻ "Magnus nói. "Anh xin lỗi nếu đôi khi anh dường như không nhớ điều đó. Điều đó thật kỳ lạ với anh - trở thành bất tử vừa trẻ lại vừa già - là điều xa lạ với anh. Anh biết đôi khi anh rất lạ lùng với em. "

Alec gật đầu, thâm trầm và không có vẻ bị tổn thương. "Anh đã rất kỳ lạ" anh nói, và cúi xuống một tay nắm chặt cạnh cùi, chạm vào tóc Magnus, và trao cho anh một nụ hôn nhẹ tràn ngập ánh trắng. "Và em không muốn

gì hơn ngoài điều này. Em không bao giờ muốn một tình yêu ít lạ lùng hơn.
"

"Nhưng em không phải sợ anh sẽ rời xa em", Magnus nói. "Em không phải sợ về những gì sẽ xảy ra với đứa bé hoặc anh sẽ bị tổn thương vì đứa bé - là một pháp sư, và không được mong muốn. Em không phải cảm thấy bị mắc kẹt với nó. Em không phải sợ hãi gì cả. Và em không phải làm điều này. "

Alec quỳ xuống trong bóng tối trên sàn bụi bặm của căn gác, bên cạnh giường cũi đối diện với Magnus.

"Thế liệu em muốn thì sao?" Anh hỏi. "Em là một Shadowhunter. Những Shadowhunter kết hôn và có con rất sớm, vì họ có thể chết trẻ, vì họ muốn làm tròn bổn phận với thế giới và trao tất cả tình yêu họ có thể có. Em đã từng. . . Em đã từng nghĩ em không bao giờ có thể làm việc đó, không bao giờ có điều đó. Em thường cảm thấy bị mắc kẹt. Nhưng lúc này em không cảm thấy bị mắc kẹt. Em không thể yêu cầu anh sống trong học viện, và em không muốn làm điều đó. Em muốn ở New York, với anh, với Lily và Maia. Em muốn tiếp tục làm những gì chúng ta đang làm. Em muốn sau nàyJace sẽ điều hành Học viện thay mẹ, và em muốn làm việc với cậu ấy. Em muốn là cầu nối giữa Học viện và Thế giới Ngầm. Một thời gian quá dài, em đã nghĩ rằng em không bao giờ có được điều em muốn, ngoại trừ em có thể giữ cho Jace và Isabelle an toàn. Em nghĩ em có thể hỗ trợ họ chiến đấu. Bây giờ ngày càng có nhiều người mà em quan tâm, và. . . Em muốn tất cả mọi người em quan tâm -thậm chí cả những người em không biết - hiểu rằng chúng ta hỗ trợ lẫn nhau vì vậy chúng ta không phải chiến đấu một mình. Em đang hạnh phúc. Em ở chính xác nơi em muốn. Em biết em muốn gì, và em sống cuộc sống mà em muốn. Em không sợ bất cứ điều gì mà anh đã nói. "

Magnus hít một hơi thật sâu. Thật là tốt để hỏi Alec hơn là tưởng tượng ra những điều sai lầm. "Vậy thì, em sợ hãi về điều gì?"

"Anh có nhớ mẹ đã gợi ý gọi thằng bé là Max?"

Magnus gật đầu, cẩn thận yên lặng.

Anh chưa bao giờ gặp cậu em trai của Alec, Max. Robert và Maryse Lightwood luôn cố gắng để giữ cho đám trẻ của họ tránh xa Thế giới Ngầm. Và Max còn quá trẻ để không vâng lời.

Giọng của Alec dịu dàng khi nhắc đến cậu bé, đầy hoài niệm "Em chưa bao giờ là anh trai đàn ông. Em nhớ khi mẹ để Max lại với em, khi nó còn rất nhỏ, đang học đi, và em đã luôn luôn sợ nó ngã và đó sẽ là lỗi của em. Em đã kiên quyết bắt nó nghe lời và làm theo những gì mẹ nói. Isabelle lại tuyệt vời với nó, luôn luôn làm nó cười, và thề có thiên thần, Max muốn được như Jace. Nó nghĩ Jace là Thợ săn Bóng tối ngẫu nhất, tốt nhất còn sống, rằng mặt trời mọc và lặn vì cậu ấy. Jace đã cho nó một chú lính đồ chơi nhỏ và Max thường mang nó lên giường ngủ với nó. Em đã ghen tị với tình yêu Max dành cho món đồ chơi đó. Em đã cho nó nhiều đồ chơi mà em nghĩ là tốt hơn nhưng nó vẫn thích chú lính chì ấy nhất. Khi nó mất, nó đã cầm theo món đồ yêu thích đó. Em rất vui nó đã có món đồ chơi đó, rằng nó có một cái gì đó nó yêu để an ủi nó. Thật là ngu ngốc và xấu xa để có thể ghen tị. "

Magnus lắc đầu. Alec mỉm cười với anh rầu rĩ. Và sau đó cúi mái tóc màu đen của anh nhìn xuống sàn nhà.

"Em luôn nghĩ rằng sẽ có thêm thời gian", Alec nói. "Em nghĩ Max sẽ lớn lên, nó sẽ được huấn luyện với bọn em hơn nữa, và em có thể giúp nó tập luyện. Em nghĩ nó sẽ ra ngoài cùng với bọn em làm nhiệm vụ, và em muốn hỗ trợ nó, theo cái cách em luôn hỗ trợ Jace và Isabelle. Nó sẽ biết ông anh nhàm chán của nó cũng làm tốt cái gì đó. Nó sẽ biết nó có thể dựa vào em, không có vấn đề gì. Nó có thể tin cậy dựa vào em. "

"Cậu ấy có thể dựa vào em," Magnus nói. "Anh biết điều đó. Cậu ấy biết điều đó. Tất cả mọi người đã từng gặp em không nghi ngờ gì về điều đó. "

"Nó thậm chí không biết rằng em là người đồng tính," Alec nói. "hoặc chuyện em yêu anh. Em ước là nó có thể gặp anh".

"Anh cũng ước có thể gặp cậu ấy ", Magnus nói. "Nhưng cậu ấy biết em. Cậu ấy yêu em. Em biết điều đó, phải không? "

"Em biết," Alec nói. "Em chỉ. . . em luôn luôn ước mình có thể được bên nó nhiều hơn "

"Em luôn luôn cố gắng để được có nhiều hơn, với tất cả những người em yêu," Magnus nói. "Em không thấy cả gia đình em xem em như thế nào sao? Họ dựa vào em. Anh dựa vào em. vì Chúa, ngay cả Lily cũng dựa vào em. Em yêu những người em yêu rất nhiều đến nỗi em muốn trở thành một hình mẫu lý tưởng cho họ. Em không nhận ra rằng chỉ là em thôi đã quá đủ. "

Alec nhún vai, một chút bất lực.

"Anh hỏi em sợ những gì. Em sợ nó sẽ không thích em" Alec nói. "Em sợ em sẽ làm cho nó thất vọng. Nhưng em muốn cố gắng ở đó vì nó. Em muốn cậu nhóc ấy. Anh thì sao? "

"Anh không mong đợi nó", Magnus nói. "Anh không mong đợi bất cứ điều gì như thế này đến, cho anh. Ngay cả khi thỉnh thoảng anh nghĩ về liệu sẽ thế nào nếu em và anh có một gia đình, anh nghĩ phải nhiều năm nữa cơ. Nhưng, có. Anh muốn, anh cũng muốn thử"

Alec mỉm cười, nụ cười của anh quá rực rỡ khiến Magnus nhận ra anh đã bớt căng thẳng đến thế nào, và nhận ra một cách muộn màng rằng Alec đã lo lắng đến mức nào việc Magnus sẽ nói không.

"Điều đó đến hơi nhanh" Alec thú nhận. "Em đã nghĩ về việc có một gia đình, nhưng em đoán... em luôn luôn nghĩ rằng. . . ờ, em đoán em không bao giờ mong đợi điều gì như thế này xảy ra trước khi chúng ta kết hôn."

"Cái gì cơ?" Magnus nói.

Alec chỉ nhìn chăm chăm vào anh. Một cánh tay cung thủ dài và rắn chắc của anh tì vào cùi của đứa bé, Alec chăm chú nhìn vào Magnus, đôi mắt màu xanh đậm của anh sẫm lại hơn bao giờ hết trong bóng tối, chỉ một cái nhìn của Alec cũng quyền lực hơn một nụ hôn từ bất kỳ ai khác. Magnus thấy anh có ý đó.

"Alec," anh nói. "Alec của anh. Em biết điều đó là không thể. "

Alec nhìn choáng váng và khựng khiếp. Magnus bắt đầu nói - những lời nói tuôn ra khỏi miệng anh nhanh hơn và nhanh hơn - cố gắng để Alec hiểu.

"Shadowhunters có thể kết hôn với Downworlders trong những buổi lễ của người thường hoặc của Downworlder. Anh đã chứng kiến chuyện đó xảy ra. Anh đã nhìn thấy những Shadowhunters khác xem những cuộc hôn nhân đó là vô nghĩa, và anh cũng đã chứng kiến một số Shadowhunters gục ngã dưới áp lực và phản bội lời thề họ đã trao. Anh biết em sẽ không bao giờ gục ngã hoặc phản bội lời thề. Anh biết hôn nhân có ý nghĩa quan trọng đến thế nào đối với em. Anh biết bất cứ lời hứa nào em trao cho anh, em sẽ giữ lời. Nhưng anh đã sống rất lâu trước cả Hiệp định. Anh đã từng ngồi chung bàn ăn và bàn bạc về hòa bình giữa các giống loài với những Thợ săn Bóng tối. Và sau đó, chính những Thợ săn Bóng tối đó, đã vứt bỏ những cái đĩa anh đã dùng bởi vì họ nghĩ anh vấy bẩn bất cứ thứ gì anh sờ vào. Anh sẽ không chấp nhận một buổi lễ nơi mà những kẻ đó nhìn xuống chúng ta như những kẻ thấp kém. Anh không muốn em có buổi lễ không xứng đáng với những gì em nên có, để tôn vinh lời nguyện của em như một

Shadowhunter. Anh đã nếm trải đủ tổn hại đến thanh danh khi cố gắng lập hòa bình. Anh muốn thay đổi Luật. Anh không muốn tổ chức hôn lễ cho đến khi chúng ta có thể tổ chức hôn lễ vàng".

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Alec im lặng, đầu cúi xuống.

"Em có hiểu không?" Magnus hỏi, cảm thấy gần như tuyệt vọng. "Điều đó không phải là anh không muốn kết hôn. Không phải là anh không yêu em. "

"Em hiểu," Alec nói. Anh hít một hơi thật sâu và nhìn lên. "Thay đổi Luật có thể mất một thời gian," anh nói đơn giản.

"Có thể," Magnus nói.

Cả hai người im lặng một lúc.

"Anh có thể nói với em điều này không?" Magnus hỏi "Trước đây, không ai muốn anh kết hôn với họ cả."

Anh đã từng yêu, nhưng không ai trong số họ đã từng hỏi anh điều đó, và anh biết, với một cảm giác lạnh lẽo, sâu sắc rằng hỏi họ điều đó là vô ích. Cho dù đó là vì họ cảm thấy không thể hứa chỉ cái chết mới chia lìa đôi lứa (do Magnus sẽ không chết), bởi vì họ xem nhẹ suy nghĩ của Magnus, anh là bất tử nên họ chỉ là một khoảng khắc với anh. Anh chưa bao giờ biết lý do tại sao họ không muốn cưới anh, nhưng đó chính là: Có những người yêu sẵn sàng để chết với anh, nhưng không có người nào sẵn lòng thề sẽ sống với anh mỗi ngày họ còn sống.

Không ai cho đến anh chàng Thọ săn Bóng tối này.

"Em cũng chưa bao giờ yêu cầu ai cưới em trước đây", Alec nói. "Vậy thì, câu trả lời là không? "

Anh cười hỏi, một nụ cười nhẹ, trông có vẻ mệt mỏi nhưng hạnh phúc. Alec luôn luôn cố gắng để trao cho những người anh yêu một con đường hay một cánh cửa mở; Anh luôn cố gắng trao cho những người anh yêu bất cứ điều gì họ muốn.

Cả hai ngồi đó, tựa vào nôi đứa bé của họ. Cùng với nhau.

Magnus nâng tay lên, và Alec nắm lấy nó, đan những ngón tay với nhau. Những chiếc nhẫn của Magnus lóe lên và những vết sẹo của Alec sáng rực trong ánh trăng. Cả hai bàn tay xiết chặt lấy nhau.

"Câu trả lời là CÓ, một ngày nào đó," Magnus nói. "Đối với em, Alec, câu trả lời luôn luôn là CÓ."

* * *

Sau buổi lên lớp học ngày hôm sau, Simon ngồi trong phòng ký túc xá tối của mình, hầu như không thể cưỡng lại sự cám dỗ để đi tìm Isabelle, và cố gắng lên dây cót tinh thần cho mình.

Anh chạy như bay lên các bậc thang, và gõ cửa phòng của Alec và Magnus.

Magnus mở cửa. Anh mặc quần jean và một chiếc sơ mi đã sờn bỏ ngoài, tay ôm đứa bé, trông rất mệt mỏi.

"Làm thế nào các người biết nó vừa thức dậy từ cử ngủ trưa?" Magnus hỏi khi mở cửa.

"Uhm, tôi không biết," Simon nói.

Magnus chớp mắt chậm chạp, kiểu mấy người mệt mỏi hay làm, như thể họ phải ngẫm nghĩ sâu sắc về việc chớp mắt vậy "Ồ, tôi xin lỗi " Anh nói. "Tôi đã nghĩ cậu là Maryse."

"Mẹ của Isabelle ở đây á?" Simon thốt lên.

"Suyt!" Magnus nói. "Bà ấy có thể nghe thấy cậu đấy."

Đứa bé ỉ ỉ, không hoàn toàn là khóc mà là một âm thanh mè nheo không vui vẻ nho nhỏ. Nó vắt khuôn mặt ẩm ướt lên vai của Magnus.

"Tôi thực sự xin lỗi đã xen ngang," Simon nói. "Tôi tự hỏi nếu tôi có thể nói vài lời riêng với Alec hay không."

"Alec đang ngủ," Magnus nói thẳng thừng, và bắt đầu đóng cửa.

Giọng nói của Alec vang lên trước khi cánh cửa khép kín. Anh nói như thể vừa ngáp. "Uhm, em không ngủ. Em thức rồi. Em có thể nói chuyện với Simon." Anh xuất hiện ở ngưỡng cửa, mở lại cửa. "Anh hãy ra ngoài đi dạo một chút đi. Hít thở không khí trong lành. Nó sẽ làm anh tỉnh táo. "

"Anh ổn", Magnus nói. "Anh không cần ngủ hoặc đi dạo. Anh cảm thấy tuyệt vời. "

Đứa bé vẫy bàn tay mũm mĩm của nó về hướng Alec, cử chỉ lơ đãng, vô định nhưng không hề nhầm lẫn. Alec giật mình nhưng mỉm cười, một nụ cười ngạc nhiên và rạng rỡ. Anh đưa tay ra đón lấy đứa bé vào lòng. Ngay sau khi anh ôm, đứa bé ngừng ỉ ỉ.

Magnus vuốt ngón tay của anh lên khuôn mặt của đứa bé. "Ta thấy thái độ của con xúc phạm đấy", anh cảnh cáo nó và hôn nhẹ Alec "Anh sẽ không đi lâu đâu".

"Cứ đi chừng nào anh muốn," Alec nói. "Em nghĩ cha mẹ có thể đến để giúp đỡ rất nhanh thôi."

Magnus đi ra, và Alec bước khỏi cửa, đi đến đứng bên cửa sổ với đứa bé.

"Vậy thì," Alec nói. Áo của anh nhàu nát rõ ràng là trong lúc ngủ, và anh đang đung đưa cậu nhóc. Simon cảm thấy thật tệ khi làm phiền anh. "Cậu muốn nói chuyện với tôi về cái gì?"

"Tôi thực sự xin lỗi một lần nữa về hôm trước," Simon nói.

Sau đó, anh tự thấy điều đó thật là khủng khiếp khi đề cập đến vụ sex trước mặt đứa bé của Alec. Có lẽ Simon cam chịu xúc phạm Alec, hết lần này đến lần khác. Mỗi mãi.

"Không sao đâu," Alec nói. "Tôi đã từng bắt gặp cậu và Isabelle. Tôi đoán điều đó là công bằng thôi. "Anh cau mày. "Mặc dù vào thời điểm đó hai người đang ở trong phòng của tôi, vì vậy thật sự tôi nghĩ rằng cậu vẫn còn nợ tôi."

Simon cảnh giác. "Anh bắt gặp tôi và Isabelle? Nhưng chúng tôi không có. . . Ý tôi là, chúng tôi đã không. . . chúng tôi có ...có làm...? "

Nó sẽ là diễn hình của cuộc sống của Simon, anh nghĩ. Của tất cả mọi thứ trên thế giới, rằng anh đã quên điều đó.

Alec nhìn có vẻ khó chịu với cuộc thảo luận này, nhưng Simon giữ chặt anh với một ánh mắt cầu xin và Alec có vẻ thương cảm trước sự thảm hại tuyệt đối của Simon.

"Tôi không biết," cuối cùng Alec nói. "Như tôi nhớ, cậu đang trong quá trình thoát y. Và tôi đã cố gắng không nhớ. Và cậu dường như đang tham gia vào một kiểu trò chơi nhập vai nào đấy. "

"Oh. Whoa. Kiểu như trò chơi nhập vai cấp tiến ấy hả? Có trang phục hay đạo cụ gì không? Chính xác thì Isabelle đóng vai gì ở đó? "

"Tôi sẽ không thảo luận việc này," Alec nói.

"Nhưng liệu anh có thể cung cấp cho tôi một gợi ý nhỏ. . .".

"Ra khỏi đây, Simon!" Alec nói.

Simon kéo chính mình khỏi vụ trò chơi nhập vai rối loạn đó và trấn tĩnh lại. Anh vẫn còn điều phải nói với Alec suốt năm vừa rồi.

Mặc dù Alec yêu cầu anh ra khỏi phòng, vì vậy Simon đã phải thừa nhận mọi việc đang theo chiều hướng không tốt lắm.

"Tôi xin lỗi", Simon nói. "Ý tôi là, tôi xin lỗi cho những câu hỏi không phù hợp. Và tôi xin lỗi vì bắt gặp anh, er, buổi sáng hôm qua. Tôi xin lỗi vì tất cả mọi thứ. Tôi xin lỗi cho bất cứ điều sai giữa chúng ta. Cho bất cứ điều gì anh tức giận. Thực sự tôi không nhớ, nhưng tôi nhớ khi anh giận dữ là thế nào, và tôi không muốn mọi việc trở nên như vậy giữa chúng ta. Tôi nhớ anh không thích Clary. "

Alec nhìn Simon như thể anh bị điên.

"Tôi thích Clary. Clary là một trong những người bạn tốt nhất của tôi".

"Ồ", Simon nói. "Tôi xin lỗi. Tôi nghĩ rằng tôi đã nhớ ra. . . Nhưng có lẽ đã sai. "

Alec hít một hơi thật sâu và thừa nhận: "Không, cậu không sai. Lúc đầu, tôi không thích Clary. Tôi đã - thô bạo với cô ấy một lần. Tôi đã đẩy cô ấy vào một bức tường. Cô ấy đã bị đập vào đầu. Lúc đấy, tôi là một

chiến binh được huấn luyện còn cô ấy chưa được đào tạo chút nào. Tôi gặp hai lần kích thích của cô ấy. "

Simon đến đây để hoà giải Alec, vì vậy anh phải ghìm lại sự thôi thúc mạnh mẽ để đâm cho anh ta một cú. Anh không thể làm điều đó. Alec còn ôm một em bé nữa chứ.

Tất cả anh có thể làm là nhìn chăm chăm vào Alec trong sự giận dữ thâm lặng với ý tưởng có ai đó dám động vào người bạn tốt nhất của mình.

"Không gì để bào chữa việc đó" Alec tiếp tục. "Nhưng tôi đã sợ. Cô ấy biết tôi là người đồng tính, và cô ấy nói với tôi rằng cô ấy biết. Lúc đó cô ấy không phải là bạn của tôi. Cô ấy chỉ là một người thường xâm nhập gia đình của tôi, và tôi biết Shadowhunters, tôi đã kết bạn với Shadowhunters, họ sẽ đoán ra - họ sẽ chạy đến nói với cha mẹ tôi, rồi cha mẹ tôi có thể cảnh giác với tôi. Họ sẽ nói với tất cả mọi người. Họ có thể nghĩ rằng họ đang làm điều đúng. "

"Điều đó không đúng," Simon, vẫn còn tức giận nhưng đã lung lay, nói. "Clary sẽ không bao giờ làm điều đó. Cô ấy thậm chí còn không nói với tôi. "

"Lúc đó, tôi không biết gì về cô ấy," Alec nói. "Cậu nói đúng. Cô ấy không bao giờ nói với bất cứ ai, về điều đó. Cô ấy có quyền nói rằng tôi đã cư xử thô bạo với cô ấy. Jace sẽ đâm vào mặt tôi nếu cậu ấy biết điều đó. Tôi đã rất sợ việc cô ấy sẽ nói với Jace tôi là người đồng tính, bởi vì tôi chưa sẵn sàng cho Jace biết điều đó. Nhưng cậu nói đúng. Cô ấy đã không nói, và cô ấy không bao giờ nói." Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, vỗ nhẹ lưng đứa bé. "Tôi thích Clary," anh nói đơn giản. "Cô ấy luôn cố gắng làm điều đúng đắn, và cô ấy không bao giờ cho phép bất cứ ai nói với cô ấy những gì là đúng. Cô nhắc parabatai của tôi rằng cậu ấy muốn sống. Thỉnh thoảng tôi muốn cô ấy gặp ít rủi ro điên khùng hơn, nhưng nếu tôi ghét những-người-dũng-cảm-liều-lĩnh-diên-khùng, tôi cũng phải ghét. . ". "

"Hãy để tôi đoán," Simon nói. "Tên của anh ta vẫn với Face Herringfail."

Alec cười và Simon tự chúc mừng mình.

"Vậy là, anh thích Clary," Simon nói. "Tôi là người duy nhất anh không thích. Tôi đã làm gì? Tôi biết anh có rất nhiều thứ, nhưng nếu anh có thể nói cho tôi biết những gì tôi đã làm như vậy tôi có thể xin lỗi và vì vậy chúng ta có thể sẽ tốt hơn, tôi thực sự đánh giá cao điều đó. "

Alec nhìn chăm chăm vào Simon, sau đó quay lại và đi về phía một chiếc ghế trong căn gác. Có hai chiếc ghế gỗ ọp ẹp, cả hai đều có đệm vải theo hình con công, và có một chiếc ghế sofa. Chiếc ghế sofa hơi bị nghiêng. Alec ngồi xuống một chiếc ghế, và Simon quyết định không mạo hiểm với chiếc ghế sofa, ngồi xuống cái kia.

Alec đặt cậu bé lên đầu gối của mình, một tay cẩn thận vòng xung quanh cơ thể bé bỏng tròn trĩnh của nó. Bàn tay còn lại anh chơi với bàn tay nhỏ bé của nó, gõ nhẹ lên chúng với ngón tay của mình, như thể anh đang dạy thằng bé cách chơi patty-cake. Anh rõ ràng chuẩn bị sẵn sàng cho một lời thú tội.

Simon hít một hơi thật sâu, chuẩn bị cho bất cứ điều gì xảy ra. Anh biết nó có thể thực sự rất xấu. Anh phải chuẩn bị sẵn sàng.

"Cậu đã làm gì ấy à?" Alec hỏi. "Cậu đã cứu mạng của Magnus."

Simon bị hăng. Lời xin lỗi dường như không phù hợp nữa.

"Magnus đã bị bắt cóc, và tôi đã đi vào một chiều không gian địa ngục để cứu anh ấy. Đó là toàn bộ kế hoạch của tôi. Tất cả tôi muốn làm là giải cứu anh ấy. Trên đường đi, Isabelle bị thương rất nặng. Toàn bộ cuộc đời tôi, tôi luôn luôn muốn bảo vệ những người tôi yêu thương, để đảm bảo họ được an toàn. Tôi đã nên làm điều đó. Nhưng tôi không thể. Tôi đã không

thể giúp cả hai người. Cậu đã làm điều đó. Cậu đã cứu sống Isabelle. Khi cha của Magnus định mang anh ấy đi và tôi chẳng thể làm gì được, cậu đã thay anh ấy. Trong quá khứ, tôi đã đánh giá thấp cậu, và cậu đã làm được tất cả mọi thứ tôi muốn làm, và sau đó cậu biến mất. Isabelle đã sụp đổ. Clary cảm thấy tồi tệ. Jace thì đau khổ. Magnus cảm thấy có lỗi. Mọi người đều rất đau khổ, và cậu đã trở lại nhưng cậu chẳng nhớ những gì cậu đã làm. Tôi không giao tiếp tốt với người lạ, và cậu là một người lạ thực sự phức tạp. Tôi không thể nói chuyện với cậu. Không phải là cậu đã làm điều gì sai trái mà đó là tôi không thể làm gì để chúng ta bình đẳng. Tôi nợ cậu nhiều hơn những gì tôi có thể trả lại, và tôi thậm chí không biết làm thế nào để cảm ơn cậu. Điều đó sẽ chẳng có ý nghĩa gì. Cậu thậm chí còn chẳng nhớ ra."

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 10

"Ồ", Simon nói. "Wow".

Đó thật là kỳ quặc nếu những người lạ suy nghĩ về Simon như là một anh hùng. Đó lại là lạ lùng gấp bội khi Alec Lightwood, người Simon thậm chí nghĩ là không thích anh, nói về anh như thể anh là một anh hùng.

"Vậy là, anh không ghét tôi, và anh không ghét Clary. Anh không ghét bất cứ ai. "

"Tôi ghét người buộc tôi phải nói về cảm xúc của tôi," Alec nói.

Simon nhìn chăm chăm vào anh trong một khoảnh khắc, một lời xin lỗi trên môi anh, nhưng anh không nói ra. Thay vào đó, anh cười toe toét, và Alec cười lại, hơi bền lên.

"Tôi đã phải làm điều đó quá nhiều kể từ khi tôi đến Học viện."

"Tôi có thể tưởng tượng được", Simon nói.

Anh đã không chắc chắn những gì sẽ xảy ra với đứa bé Alec và Magnus chăm sóc, nhưng từ tất cả những điều Isabelle đã nói, cô ấy chắc chắn họ sẽ giữ lại đứa bé. Điều đó đòi hỏi một cuộc thảo luận.

"Tôi muốn," Alec nói, "không phải nói về vấn đề cảm xúc một lần nữa trong khoảng một năm. Cũng có thể ngủ suốt một năm luôn. Trẻ con có khi nào ngủ không nhỉ? "

"Thình thoảng tôi cũng trông trẻ" Simon nói. "Như tôi nhớ lại, bọn trẻ ngủ rất nhiều, nhưng vào lúc anh ít mong đợi nhất. Trẻ con giống như mấy điều tra viên Tây Ban Nha hơn anh nghĩ".

Alec gật đầu, mặc dù anh có vẻ bối rối. Simon đã có một chú ý rằng đó là nhiệm vụ của anh bây giờ, để thiết lập tình cảm bạn bè với Alec, là giới thiệu Alec đến Monty Python càng sớm càng tốt. Cậu nhóc bi bô như thể cậu ta đang hài lòng với sự so sánh của anh.

"Hey," Alec nói. "Tôi xin lỗi vì tôi đã làm cậu nghĩ rằng tôi giận cậu, chỉ bởi vì tôi không biết phải nói gì."

"Vâng," Simon nói. "Đây chính là vấn đề. Những giả định của tôi đã chẳng giúp gì."

Alec ngừng chơi patty-cake với đứa bé. Anh sửng người "Ý cậu là gì?"

"Anh không nói chuyện với tôi nhiều, và tôi có một chút lo lắng về nó," Simon giải thích. "Vì vậy, tôi đã hỏi bạn mình, giữa những người đàn ông với nhau, rằng anh đã có vấn đề gì với tôi. Tôi hỏi người bạn tốt của chúng ta, Jace."

Một khoảng im lặng khi Alec hấp thụ tin tức này. "Cậu đã hỏi cậu ấy?."

"Và Jace," Simon nói. "Jace nói với tôi rằng có một bí mật đen tối to lớn giữa chúng ta với nhau. Anh ấy nói rằng anh ấy không được phép tiết lộ nó".

Cậu bé nhìn Simon, sau đó lại nhìn Alec. Khuôn mặt nhỏ của nó trông nghiêm nghị, như thể nó có thể lắc đầu và tiếp lời: Jace đó, ông định làm gì tiếp theo vậy?

"Để đó cho tôi," Alec nói một cách bình tĩnh. "Cậu ấy là parabatai của tôi và chúng tôi có một gắn kết thiêng liêng về tất cả mọi thứ, nhưng bây giờ cậu ấy đã đi quá xa."

"Tuyệt đấy", Simon nói. "Hãy trả đũa thích đáng cho cả hai chúng ta, bởi vì tôi chắc là anh ấy có thể kéo tôi vào cuộc chiến."

Alec gật đầu, thừa nhận thực tế rất thật này. Simon không thể tin rằng anh đã rất lo lắng về Alec Lightwood. Alec là tuyệt vời.

"Vâng," Alec nói. "Như tôi đã nói . . . Tôi nợ cậu. "

Simon vẫy tay. "Thôi nào, Huề đi"

* * *

Magnus đã quá mệt mỏi, anh loạng choạng bước vào phòng ăn Học viện Shadowhunter và nghĩ về việc ăn ở đó.

Sau đó, anh thực sự nhìn vào thực phẩm và đến giác quan của mình.

Bây giờ chưa hẳn là giờ ăn tối, nhưng có một vài sinh viên tụ tập sớm, mặc dù vậy, Magnus đã không lường trước được một cuộc đổ xô đến món lasagna ngon nhất. Magnus thấy Julie và bạn bè của cô ở một cái bàn. Julie nhìn lên nhìn xuống Magnus, vào mái tóc rối bù và chiếc áo T-Shirt của Alec, và Magnus đọc được sự vỡ mộng sâu sắc trên khuôn mặt của cô.

Vậy là, giấc mơ của một cô gái trẻ đã chết. Magnus thừa nhận, sau một đêm không ngủ và mặc một áo sơ mi của Alec vì Isabelle đã phá hoại một số áo của anh và cậu nhóc ói lên một số áo khác, lúc này có thể không phải lúc quyến rũ nhất của anh

Điều đó có thể là tốt cho Julie để đối mặt với thực tế, mặc dù Magnus nhất quyết rằng, chỉ cần tắm một cái, mặc một chiếc áo bảnh hơn, anh có

thể làm loá mắt các cô cậu với vẻ rực rỡ của mình.

Trước đây, Magnus đã đến thăm Ragnor tại Học viện, và anh biết các bữa ăn là thế nào. Anh nheo mắt, cố gắng để nhìn ra bàn nào là nhóm Tinh hoa và bàn nào là nhóm Cận bã, những người mong muốn được trở thành Nephilim nhưng không được nhìn nhận bằng hoàng bởi các Nephilim chính thống cho đến khi họ được chọn. Magnus đã luôn luôn nghĩ rằng những kẻ thuộc nhóm Cận bã thể hiện sự tự kiểm chế khổng lồ để không vùng dậy chống lại sự kiêu ngạo của Shadowhunter, đốt tan Học viện, và chạy trốn vào bóng đêm.

Có thể là các Clave đã đúng khi họ gọi là Magnus một phần tử nổi dậy.

Tuy nhiên anh không thể xác định bàn nào thuộc về ai. Nó đã rất rõ ràng, hàng năm trước đây, nhưng anh biết chắc cô gái tóc vàng và cô gái ngăm đen Simon biết là Nephilim, và gần như chắc chắn cậu ngốc xinh trai, người muốn nuôi đứa nhỏ với Simon trong một ngăn kéo tủ quần áo thì không phải.

Sự chú ý của Magnus bị thu hút bởi âm thanh của một giọng khàn khàn, gấp gáp đến từ một cô gái Latina khoảng mười lăm tuổi. Cô là một người thường, Magnus biết trong nháy mắt. Cũng có cái khác anh có thể biết trong nháy mắt: Trong một vài năm, cho dù cô có được chọn hay không, cô sẽ là một kẻ khủng bố thần thánh.

"Jon," cô nói với cậu trai cùng bàn của cô. "Tôi đau đến tận ngón chân của tôi! Tôi cần aspirin. "

"Aspirin là gì?" Cậu trai hỏi, nghe có vẻ hoảng sợ.

Cậu rõ ràng là một Nephilim, chắc chắn, chắc chắn và chắc chắn. Magnus có thể nói mà không cần nhìn thấy những chữ rune của cậu. Trong thực tế, anh đã chuẩn bị để đặt cược cậu bé là một người nhà Cartwright.

Magnus đã biết đến vài người Cartwrights qua nhiều thế kỷ. Người nhà Cartwrights đều có cái kiểu lo lắng thái quá như vậy.

"Cậu mua nó trong một hiệu thuốc", cô gái nói. "Không, cậu đừng có nói với tôi là cậu không biết hiệu thuốc là cái gì nhé. Cậu đã bao giờ rời khỏi Idris trong suốt cuộc đời cậu chưa vậy? "

"Có!" Jon, có thể là Jon Cartwright nói. "Tôi từng ra ngoài theo nhiều nhiệm vụ săn quỷ. Và một lần khi Mama và Papa đưa tôi đến bãi biển ở Pháp! "

"Tuyệt vời," cô gái nói. "Ý tôi là. Tôi sẽ giải thích tất cả y học hiện đại cho cậu. "

"Xin đừng làm điều đó, Marisol," Jon nói. "Tôi cảm thấy không khỏe sau khi bạn giải thích vụ phẫu thuật ruột thừa. Tôi không thể ăn được. "

Marisol sầm mặt trước cái đĩa của cô "Thế ra, những gì cậu đang nói là vậy, tôi đã ban cho cậu một đặc ân lớn mà cậu không biết."

"Tôi muốn ăn," Jon buồn bã nói.

"Phải," Marisol nói. "Vậy thì, tôi sẽ không giải thích y học hiện đại cho cậu nữa, và nếu có một trường cấp cứu xảy ra với tôi. Nó có thể được xử lý bằng cách áp dụng sơ cứu y tế, nhưng cậu lại không biết điều đó, và vì vậy tôi sẽ chết. Tôi sẽ chết ngay dưới mắt cậu. Có phải đó là những gì cậu muốn không, Jon? "

"Không," Jon nói. "Viện trợ đầu tiên là gì? Có một. . . viện trợ thứ hai?
* "

[* nguyên văn "first aid...second aid": Marison nói first aid: đây là một từ ghép, chỉ việc sơ cứu y tế, trong khi Jon lại tách từng từ ra]

"Tôi không thể tin rằng cậu lại đang tâm để tôi chết khi chuyện đó có thể dễ dàng tránh được chỉ bằng việc cậu lắng nghe" Marisol tiếp tục một cách không thương tiếc.

"Được rồi được rồi! Tôi sẽ nghe."

"Tuyệt rồi. Hãy lấy giùm tôi một ít nước trái cây, bởi vì tôi sẽ giảng cho cậu một lúc. Tôi vẫn còn rất đau lòng vì cậu muốn để mặc cho tôi chết", Marisol thêm vào khi Jon lồm cồm đứng dậy và đi đến phía bên kia của căn phòng nơi đặt cái đồng thức ăn ngán ngẫm và thức uống có khả năng đầu độc "Tôi nghĩ Shadowhunters được giao nhiệm vụ bảo vệ mundanes!" Marisol hét lên sau cậu. "Không phải nước cam. Tôi muốn nước táo!"

"Cậu có tin," Catarina nói, xuất hiện phía sau Magnus "rằng thằng bé nhà Cartwright là kẻ bắt nạt lớn nhất tại Học viện?"

"Có vẻ như cậu ta đã gặp kẻ lợi hại hơn rồi", Magnus thì thầm.

Anh tự chúc mừng mình vì đã đoán đúng nhà Cartwright. Thật khó để chắc chắn với các gia tộc Shadowhunter. Một số đặc tính gia đình luôn hiện diện trên người họ, nhưng luôn luôn có những trường hợp ngoại lệ.

Ví dụ, Magnus luôn thấy những người nhà Lightwoods khó quên. Anh thích vài người trong số họ-Anna Lightwood và vẻ phô trương của cô về những phụ nữ trẻ bị đổ vỡ, Christopher Lightwood và sự năng nổ của mình, và bây giờ là Isabelle - nhưng chưa bao giờ có một người nhà Lightwood chạm vào trái tim anh, như một số Shadowhunters khác: Will Herondale, Henry Branwell hoặc Clary Fray.

Cho đến khi anh gặp một người nhà Lightwood anh không thể quên; cho đến khi một người nhà Lightwood không chỉ làm anh rung động mà còn chiếm trọn trái tim anh.

"Sao cậu lại mỉm cười một mình thế?" Catarina hỏi, giọng nghi ngờ.

"Tôi chỉ nghĩ rằng cuộc sống đầy những bất ngờ," Magnus nói. "Chuyện gì đã xảy ra với Học viện này?"

Cô gái người thường đó không thể bắt nạt cậu bé Cartwright trừ khi cậu quan tâm đến những gì xảy ra với cô-trừ khi cậu ấy nhìn cô như một người bình đẳng, và không bỏ qua cô theo cách Magnus đã nhìn thấy vô số Nephilim rời bỏ người thường và Downworlders.

Catarina do dự. "Hãy đi theo tôi," cô nói. "Có cái này tôi muốn cho cậu thấy."

Cô nắm lấy tay anh và dẫn anh ra khỏi nhà ăn Học viện, các ngón tay màu xanh của cô đan xen với những ngón tay đeo đầy nhẫn màu xanh của anh. Magnus nhớ đến đứa bé và bắt gặp mình mỉm cười một lần nữa. Anh đã luôn luôn nghĩ rằng màu xanh là màu đáng yêu nhất.

"Tôi đã ngủ trong căn phòng cũ của Ragnor," Catarina nói.

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Cô đề cập người bạn cũ của họ rất mạnh mẽ và thực tế, không có chút ngại ngùng. Magnus nắm tay cô chặt hơn một chút khi họ đi lên hai cầu thang và lại đi xuống một hành lang bằng đá. Các bức tường trang trí bằng những tấm thảm kể về những hành động vĩ đại của các Shadowhunters. Có vài vết cấn trên những tấm thảm, bao gồm cả một vết làm thiên Thiên thần Raziel như không đầu. Magnus e là đám chuột báng bố vẫn còn ở sau các tấm thảm.

Catarina mở một cánh cửa gỗ sồi đen lớn và dẫn anh vào một căn phòng có mái vòm bằng đá, nơi có một vài bức tranh treo trên tường mà Magnus nhận ra là của Ragnor: một bản phác thảo của một con khi, một cảnh biển với một con tàu cướp biển. Giường gỗ sồi chạm khắc đã được phủ khăn trải giường trắng, chắc là từ bệnh viện của Catarina, nhưng tấm rèm cửa rách bươm bằng nhung màu xanh lá cây, và có một tấm da màu xanh lá cây trên bàn đặt dưới cửa sổ lớn duy nhất của căn phòng.

Có một đồng xu trên đó, tròn tròn bằng đồng xỉ màu vì thời gian, và hai mảnh giấy màu vàng, các cạnh quăn lên.

"Tôi đang lướt qua các giấy tờ trên bàn của Ragnor thì tìm thấy lá thư này," Catarina nói. "Đó là điều duy nhất thực sự riêng tư trong phòng. Tôi nghĩ cậu có thể muốn đọc nó."

"Tôi sẽ đọc", Magnus nói, và cô đặt nó vào tay anh.

Magnus mở ra lá thư và nhìn vào những chữ viết tay màu đen hằn sâu trên bề mặt ố vàng, như thể người viết đã bị khó chịu bởi chính các trang giấy. Anh cảm thấy như thể anh đang nghe giọng nói mà anh nghĩ đã vĩnh viễn câm lặng của cậu ấy.

Gởi đến Ragnor Fell, giảng viên trung cấp tại Học viện Shadowhunter, cựu Pháp sư cấp cao của London,

Tôi rất tiếc nhưng không ngạc nhiên khi nghe vụ phá phách mới nhất của đám Shadowhunter sẽ không hứa hẹn là vụ cuối cùng. Nephilim, thiếu trí tưởng tượng và sự tò mò trí tuệ? Anh làm tôi ngạc nhiên đấy.

Tôi gửi kèm theo một đồng xu khắc một vòng hoa, một biểu tượng của giáo dục trong thế giới cổ đại. Tôi nghe nói một vị tiên đã ban may mắn cho nó, và anh chắc chắn sẽ cần may mắn để cải cách cái đám Shadowhunters đó.

Tôi đã từng ấn tượng bởi sự kiên nhẫn và sự cống hiến của anh cho công việc, và sự tiếp tục lạc quan của anh rằng đám học viên của anh có thể được dạy dỗ. Tôi ước tôi có thể có cái nhìn lạc quan của anh về cuộc sống, nhưng tiếc là tôi không thể khi nhìn quanh thế giới và nhận thấy rằng chúng ta bị bao vây bởi những kẻ ngốc. Nếu tôi phải dạy dỗ đám con của Nephilim đó, tôi nghĩ đôi khi tôi sẽ buộc phải nói chuyện thẳng tay hoặc hút khô máu bọn chúng.

(Lưu ý đến bất kỳ Nephilim đọc trái phép thư của ông Fell và xâm phạm sự riêng tư của ông ấy: Tôi đang đùa một cách tự nhiên, và tôi có một cá tính rất hài hước.)

Anh hỏi cuộc sống ở New York thế nào hả, tôi chỉ có thể kể như thông thường: bốc mùi, đông đúc, và dân chúng gần như hoàn toàn bị điên. Tôi đã gần như bị lật đổ bởi một liên minh giữa Warlocks và người sói trên đường Bowery. Một warlock đặc biệt dẫn đầu, vẫy một đám lông màu tím lấp lánh

nữ tính trên đầu mình như một lá cờ. Tôi rất xấu hổ khi biết anh ta. Đôi khi tôi giả vờ với những Downworlders khác là tôi không biết họ. Tôi hy vọng họ tin tôi.

Tất nhiên lý do chính tôi viết cho anh là để chúng ta có thể tiếp tục bài học tiếng Tây Ban Nha. Tôi gửi kèm theo một danh sách từ vựng mới, và đảm bảo với anh rằng anh đang làm rất tốt. Nếu anh có ý định khủng khiếp để đi cùng với gã pháp sư ăn mặc lỗ lã-người quen của chúng ta- để đến Peru một lần nữa, lần này anh sẽ được trang bị tốt.

Người bạn trân trọng nhất của anh,

Raphael Santiago

"Ragnar sẽ không biết học viện sẽ bị đóng cửa sau khi Hội kín của Valentine tấn công Clave," Catarina nói. "Cậu ấy giữ lá thư để cậu ấy có thể học tiếng Tây Ban Nha, và sau đó cậu ấy đã không bao giờ có thể quay lại lấy nó nữa. Từ lá thư cho thấy, có vẻ như họ đã viết thư cho nhau khá thường xuyên. Ragnar chắc đã phải đốt cháy những lá thư khác, vì chúng chứa những ý kiến có thể làm Raphael Santiago gặp rắc rối. Tôi biết Ragnar thích anh chàng ma cà rồng nhỏ bé sắc sảo đấy. " Cô dựa má vào vai Magnus "Tôi biết cậu cũng thế."

Magnus nhắm mắt lại một lúc và nhớ đến Raphael, người mà anh đã từng gia ơn; Raphael, người đã chết cho anh ở lại. Anh đã biết cậu ta khi cậu ta bị biến đổi lần đầu tiên, một đứa trẻ kiêu hãnh với một ý chí sắt đá, và biết khi Raphael dẫn đầu một gia tộc ma cà rồng qua nhiều năm tháng.

Magnus chưa bao giờ biết về Ragnar khi Ragnar còn trẻ. Ragnar già hơn Magnus và, vào thời điểm Magnus gặp anh ấy, đã trở thành cái kinh kinh niên. Ragnar đã xua đuổi đám con nít ra khỏi bãi cỏ của mình trước khi cỏ nhân tạo được phát minh. Anh đã luôn luôn đối xử tốt với Magnus,

sẵn sàng lắng nghe bất kỳ chuyện gì của Magnus của miễn là anh có thể phàn nàn suốt trong thời gian họ làm điều đó.

Tuy nhiên, mặc dù cái nhìn u ám của Ragnor về cuộc sống nói chung và Shadowhunters nói riêng, Ragnor đã từng là một trong những người đến Idris để dạy cho Shadowhunters. Ngay cả sau khi Học viện đã đóng cửa, anh đã ở lại trong ngôi nhà nhỏ của mình bên ngoài thành phố Pha lê và cố gắng dạy những Nephilim sẵn sàng học hỏi. Anh đã luôn luôn hy vọng, ngay cả anh từ chối thừa nhận nó.

Ragnor và Raphael. Cả hai đều được coi là bất tử. Magnus đã nghĩ rằng họ sẽ sống lâu mãi mãi, như trước giờ, qua các thế kỷ, rằng sẽ luôn có một cuộc hội họp khác và một cơ hội khác. Nhưng họ đã mất đi, và những người thường mà Magnus yêu tiếp tục sống. Đó là một bài học, Magnus nghĩ, để yêu khi bạn có thể, yêu những gì mong manh, đẹp đẽ và nguy hiểm. Không ai được bảo đảm mãi mãi.

Ragnor và Magnus đã không đi đến Peru một lần nữa, và bây giờ sẽ là không bao giờ nữa. Tất nhiên, Magnus đã bị cấm đến Peru, vì vậy dù sao đi nữa, anh cũng không thể đi đến đó.

"Cô đã đến Học viện vì Ragnor", Magnus nói với Catarina. "Vì để hoàn thành những giấc mơ của Ragnar, để xem liệu cô có thể dạy cho các Shadowhunters thay đổi. Có vẻ như nơi này đã khá khác trong khoảng thời gian này. Cô có nghĩ rằng cô sẽ thành công? "

"Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi sẽ thành công," Catarina nói. "Đây là luôn luôn ước mơ của Ragnar. Tôi làm việc này cho anh ấy, không phải cho Shadowhunters. Tôi luôn luôn nghĩ việc Ragnor giảng dạy là gốc gác. Cậu không thể dạy cho mọi người bất cứ điều gì nếu họ không muốn học. "

"Điều gì đã thay đổi suy nghĩ của cô?"

"Tôi không thay đổi suy nghĩ của tôi," Catarina nói. "Lần này, họ muốn học. Tôi đã không thể làm điều này một mình. "

"Ai đã giúp cô?" Magnus hỏi.

Catarina mỉm cười. "Cậu Ma cà rồng Ura sáng của chúng ta, Simon Lewis. Cậu ấy là một chàng trai ngọt ngào. Cậu ta có thể làm một anh hùng của cuộc chiến, nhưng cậu ấy tuyên bố mình là một thành viên của nhóm Cận bã, và cậu ấy tiếp tục lên tiếng mặc dù cậu ấy chẳng đạt được cái gì từ nó cả. Tôi đã cố gắng để giúp cậu ta, nhưng đó là tất cả tôi có thể làm, và tôi chỉ có thể hy vọng nó là đủ. Từng người một, các học viên hướng theo sự dẫn dắt của cậu ấy và bắt đầu phản ứng trước những cách nghiêm khắc của Nephilim, giống như một bộ cờ domino nổi loạn. George Lovelace chuyển đến ký túc xá của nhóm Cận bã với Simon. Beatriz Velez Mendoza và Julie Beauvale ngồi với họ trong giờ ăn. Marisol Rojas Garza và Sunil Sadasivan bắt đầu chiến đấu với nhóm Tinh hoa trong mọi cơ hội. Hai dòng suối trở thành một nhóm, trở thành một đội, thậm chí cả Jonathan Cartwright. Đó không phải tất cả là vì Simon. Đó là những đứa trẻ biết Shadowhunters đã sát cánh với Downworlders khi Valentine tấn công Alicante. Đó là những đứa trẻ đã thấy Dean Penhallow chào đón tôi đến với Học viện của họ. Chúng là những người con của một thế giới đang thay đổi. Nhưng tôi nghĩ rằng họ cần Simon ở đây, là chất xúc tác của họ. "

"Và cô ở đây, trở thành giáo viên của họ", Magnus nói. "Cô có nghĩ rằng cô đã tìm được một cơ hội mới trong việc giảng dạy?"

Anh nhìn xuống cô, màu xanh thiên thanh trong căn phòng bằng đá màu xanh lá cây-căn phòng cũ của bạn mình. Cô làm bộ mặt khùng khiếp.

"Không, thề có địa ngục " Catarina Loss nói. "Điều duy nhất khùng khiếp hơn so với đồng thực phẩm là tất cả đám thiếu niên ông ọo khùng khiếp đó. Tôi sẽ thấy Simon an toàn được chọn và sau đó tôi sẽ rời khỏi

đây, trở lại bệnh viện của tôi, nơi có những vấn đề dễ dàng đối phó hơn tí như hoại tử. Ragnor sẽ phát điên lên mất. "

Magnus nâng tay Catarina lên hôn nhẹ. "Ragnor sẽ tự hào về cô."

"Oh, thôi đi," Catarina nói, đẩy anh ra. "Cậu thật ủy mị kể từ khi cậu yêu. Và bây giờ cậu thậm chí tệ hơn, bởi vì cậu có một đứa bé. Tôi nhớ điều đó là như thế nào. Chúng nhỏ xíu, và cậu sẽ đặt quá nhiều hy vọng vào chúng. "

Magnus liếc nhìn cô, giật mình. Cô gần như không bao giờ đề cập đến những đứa con cô đã nuôi, những đứa con của Tobias Herondale. Một phần vì nó không an toàn: Đó không phải là một bí mật Nephilim có thể biết, không phải là một tội lỗi họ sẽ tha thứ. Một phần khác, Magnus đã luôn luôn nghi ngờ rằng, Catarina đã không đề cập đến chuyện của anh ấy bởi vì nó quá nhiều đau đớn.

Catarina liếc mắt. "Tôi đã nói với Simon về nó," cô nói. "Cậu bé của tôi."

"Cô thực sự phải tin tưởng Simon lắm," Magnus nói chậm rãi.

"Cậu biết không?" Catarina nói. "Tôi thực sự làm việc đó. Đây này, mang những cái này đi. Tôi muốn cậu giữ chúng. Tôi đã hết việc với chúng rồi. "

Cô nhặt đồng xu cũ trên bàn làm việc và đặt nó trong lòng bàn tay Magnus, bàn tay đang nắm giữ bức thư của Raphael gửi Ragnor. Magnus nhìn đồng xu và lá thư.

"Cô có chắc không?"

"Tôi chắc mà," Catarina nói. "Tôi đã đọc lá thư rất nhiều lần trong suốt năm đầu tiên ở Học viện, để nhắc nhở bản thân mình đang làm gì ở

đây và những gì Ragnor mong muốn. Tôi đã vinh danh người bạn của tôi. Tôi đã gần như hoàn thành nhiệm vụ của tôi. Cậu hãy mang chúng đi. "

Magnus cắt lá thư và đồng xu may mắn, mà một người bạn đã chết của mình gửi cho một người bạn khác.

Anh và Catarina bước ra khỏi phòng Ragnor cùng nhau. Catarina cho biết cô sẽ ăn bữa tối, mà Magnus nghĩ là vô cùng liều lĩnh.

"Cô không thể làm điều gì đó an toàn và nhẹ nhàng hơn, như nhảy bungee chẳng hạn?" Anh hỏi, nhưng cô vẫn khẳng định. Anh đặt một nụ hôn lên má cô. "Sau đó hãy đến gác mái nhé. Các thành viên nhà Lightwoods sẽ ở đó, vì vậy tôi cần bảo vệ. Chúng tôi sẽ có một bữa tiệc. "

Anh quay đi, không muốn vào phòng ăn và nhìn các món lasagna nhón nhón một lần nữa. Khi anh đi lên cầu thang, anh gặp Simon trên đường đi xuống.

Magnus nhìn Simon một cách cân nhắc. Simon dường như cảnh giác trước ánh nhìn này.

"Hãy theo tôi, Simon Lewis," Magnus yêu cầu. "Chúng ta trò chuyện một lúc."

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Simon đứng trên một trong những tòa tháp trong Học viện Shadowhunter với Magnus Bane, ngắm hoàng hôn đang dần buông và cảm giác mơ hồ khó chịu.

"Tôi có thể thề là tòa tháp này từng bị nghiêng."

"Huh", Magnus nói. "Nhận thức là một điều buồn cười."

Simon không chắc chắn Magnus muốn những gì. Anh thích Magnus. Anh chỉ chưa bao giờ có kiểu thấu hiểu từ-trái-tim-đến-trái-tim với Magnus, và bây giờ Magnus đang nhìn anh với vẻ Thỏa thuận của cậu là gì, Simon Lewis? Magnus thậm chí làm chiếc áo màu xám tẻ nhạt anh ấy mặc cũng trở thành phong cách. Simon khá chắc chắn Magnus là quá ngẫu để quan tâm đến thỏa thuận của anh.

Anh liếc nhìn Magnus, người đang đứng tại một cửa sổ không kính lớn trong tháp, gió đêm thổi tóc của anh tung bay.

"Trước đây, tôi đã nói với cậu " Magnus mở lời "rằng một ngày nào đó, giữa tất cả những người chúng ta biết, có thể chỉ hai chúng ta là những người duy nhất còn sót lại."

"Tôi không nhớ điều đó", Simon nói.

"Tại sao không?" Magnus hỏi. "Ngoại trừ việc một cơn lốc xoáy quái quỷ quét sạch tất cả những người chúng ta yêu thương, điều đó không còn đúng nữa. Bây giờ cậu chỉ là người thường. Và thậm chí bất tử cũng có thể bị giết. Có thể cái tháp này sẽ sụp đổ và để cho mọi người khóc thương chúng ta. "

Khung cảnh nhìn từ tháp với các ngôi sao phía trên khu rừng tuyết đẹp đến nỗi Simon muốn nhảy xuống.

Magnus thò tay vào túi và lấy ra một đồng xu chạm khắc, cũ kỹ. Trong bóng tối, Simon không thể nhìn thấy chữ gì khắc trên đó, nhưng anh biết nó có khắc cái gì đó.

"Cái này trước đây thuộc về Raphael. Cậu có nhớ Raphael? "Magnus hỏi. "Cậu ấy là Ma cà rồng đã biến đổi cậu"

"Tôi chỉ nhớ những điều vụn vặt linh tinh," Simon nói. "Tôi nhớ anh ấy nói với tôi rằng tôi không phải tí của Isabelle."

Magnus quay mặt đi, không kịp giấu một nụ cười. "Nghe kiểu đó đúng là giọng của Raphael rồi."

"Tôi nhớ - cảm thấy anh ấy đã chết", Simon nói, giọng anh như mắc kẹt trong cổ họng. Đó là điều tồi tệ nhất trong những ký ức bị đánh cắp của anh, rằng sức nặng của ký ức vẫn đè nặng lên anh trong khi những thứ khác đã ra đi, rằng anh cảm thấy mất mát mà không biết mình mất mát những gì. "Anh ấy có ý nghĩa gì đó với tôi, nhưng tôi không biết liệu anh ấy có thích tôi. Tôi cũng không biết tôi có thích anh ấy không. "

"Cậu ấy cảm thấy có trách nhiệm đối với cậu," Magnus nói. "Điều đó xảy ra với tôi ngày hôm nay rằng tôi nên cảm thấy có trách nhiệm với cậu cũng tương tự như vậy. Tôi là người thực hiện các phép thuật để đưa những ký ức của cậu trở lại; Tôi là người đã đặt cậu vào con đường dẫn đến Học

viện Shadowhunter. Raphael là người đầu tiên đặt cậu vào một thế giới khác, và tôi cũng đặt cậu vào một thế giới khác. "

"Tôi đã thực hiện sự lựa chọn của riêng tôi", Simon nói. "Anh đã cho tôi cơ hội để làm điều đó. Tôi không hối tiếc về những gì anh đã làm. Anh có hối tiếc việc anh khôi phục lại những ký ức cho tôi? "

Magnus mỉm cười. "Không, tôi không tiếc. Catarina kể cho tôi nghe một chút về những gì đã diễn ra tại Học viện. Nó có vẻ như cậu đã và đang làm tốt việc lựa chọn của cậu mà không có tôi. "

"Tôi đang cố gắng", Simon nói.

Anh vẫn còn bị sốc bởi Alec ca ngợi anh, và anh không mong muốn Magnus lại làm điều đó. Nhưng anh cảm thấy ấm áp bởi những lời nói của Magnus, đột nhiên ấm áp bất chấp gió quyen vào cái lạnh kết tinh trong không khí. Magnus đã không nói về các lỗ hổng trong quá khứ nửa nhớ nửa quên của anh mà về bây giờ anh là gì và những gì anh đã làm kể từ đó.

Đó không là điều to tát gì, nhưng anh đã rất cố gắng.

"Tôi cũng nghe nói cậu đã có một chút mạo hiểm trong vùng đất tiên", Magnus nói. "Chúng tôi cũng gặp khó khăn với những người bán hoa quả tiên ở New York. Một phần các vị tiên chạy hoang chính là Hòa bình Lạnh. Những người không được tin cậy trở nên không đáng tin cậy. Nhưng cũng có những cái khác không ổn. Thế giới thần tiên không phải là một vùng đất không có quy tắc, không có người cai trị. Nữ hoàng đồng minh của Sebastian đã biến mất, và có rất nhiều tin đồn đen tối về lý do biến mất đó. Tôi sẽ không nhắc bất cứ tin đồn nào với Clave, bởi vì họ sẽ chỉ áp đặt những hình phạt khắc nghiệt hơn lên các vị tiên. Họ trở nên khắc nghiệt hơn, và tiên tộc trở nên hoang dại hơn; sự thù hận giữa hai bên phát triển từng ngày. Có những cơn bão đang hình thành phía sau cậu, Simon. Nhưng

có một cơn bão lớn sắp tới. Tất cả các quy tắc cũ đang bị sụp đổ. Cậu đã sẵn sàng cho cơn bão khác không? "

Simon im lặng. Anh không biết làm thế nào để trả lời.

"Tôi đã nhìn thấy cậu với Clary, và với Isabelle," Magnus tiếp tục. "Tôi biết cậu đang trên con đường để được chọn, để có một parabatai và một tình yêu Shadowhunter. Cậu có hài lòng với việc đó? Cậu chắc chứ?"

"Tôi không biết về việc chắc chắn", Simon nói. "Tôi cũng không biết về việc sẵn sàng là thế nào. Tôi không thể nói là tôi không do dự, rằng tôi đã không nghĩ đến việc quay trở lại và trở thành thành viên ban nhạc ở Brooklyn. Tôi nghĩ đôi khi nó quá khó để tin vào chính mình. Bạn làm những điều bạn không chắc chắn mình có thể làm. Bạn chỉ hành động, mặc dù không phải là chắc chắn. Tôi không tin rằng tôi có thể thay đổi thế giới - ngay cả nói chuyện về điều đó cũng có vẻ nực cười, nhưng tôi sẽ cố gắng. "

"Tất cả chúng ta thay đổi thế giới, với mỗi ngày chúng ta sống" Magnus nói. "Cậu chỉ phải quyết định cách cậu muốn thay đổi thế giới. Tôi đã đưa cậu vào thế giới này, lần thứ hai trong đời, và mặc dù đó là lựa chọn của riêng cậu tôi vẫn có một số trách nhiệm. Thậm chí nếu cậu đã cam kết, cậu vẫn có sự lựa chọn khác. Tôi có thể sắp xếp để cậu thành ma cà rồng một lần nữa, hoặc một người sói. Cả hai đều mạo hiểm, nhưng không kém phần mạo hiểm như được chọn. "

"Vâng. Tôi muốn thử thay đổi thế giới như là một Shadowhunter," Simon nói. "Tôi thực sự muốn vậy. Tôi muốn cố gắng và thay đổi Clave từ bên trong. Tôi muốn sức mạnh đặc biệt đó để giúp mọi người. Đó là cái giá để mạo hiểm "

Magnus gật đầu.

Anh ấy đã có ý đó, Simon nghĩ, khi anh nói rằng sự lựa chọn của Simon là của riêng Simon. Anh đã để nó lại cho Simon, ngày hôm đó ở

Brooklyn khi anh và Isabelle tiếp cận Simon bên ngoài trường học của anh. Lúc này anh không hỏi Simon, mặc dù Simon đã sợ rằng lựa chọn trở thành một Shadowhunter mà không phải là một Downworlder có thể đã xúc phạm anh ấy. Anh không muốn giống như các Shadowhunters, những người luôn nghĩ họ thượng đẳng hơn so với Downworlders. Anh muốn trở thành một Shadowhunter hoàn toàn khác.

Magnus không có vẻ gì bị xúc phạm. Anh đứng trên đỉnh tháp, trên đá trong ánh sáng của các vì sao, xoay xoay đồng xu từng thuộc về người đã mất bằng các ngón tay của mình. Anh trầm ngâm.

"Cậu đã nghĩ về tên Shadowhunter của cậu chưa?"

"Um. . . , "Simon nói bẽn lễn. "Một chút. Thực sự, tôi đã tự hỏi - tên thật của anh là gì? "

Magnus gửi cho anh một cái liếc. Không ai có thể liếc sang bên cạnh như một kẻ có đôi mắt mèo như anh. "Magnus Bane," anh nói. "Tôi biết cậu đã quên rất nhiều thứ, Smedley, nhưng thực không đó? "

Simon chấp nhận lời trách móc tinh tế đó. Anh hiểu tại sao Magnus sẽ trách móc, ngụ ý rằng tên của anh được lựa chọn để xác định chính bản thân anh, nó tồn tại qua nhiều năm dài và vừa nổi tiếng vừa lừng lẫy.

"Tôi xin lỗi," anh nói. "Chỉ là ký ức của tôi không giữ lại những cái tên. Nếu tôi còn sống sót qua được chọn, tôi sẽ phải chọn một tên Shadowhunter. Tôi không biết làm thế nào để chọn một cái tên đúng-Tôi không biết làm thế nào để chọn một cái tên có ý nghĩa hơn bất kỳ cái tên nào khác. "

Magnus cau mày.

"Tôi không chắc chắn tôi có thể đưa ra lời khuyên khôn ngoan trong trường hợp này. Có lẽ tôi nên đeo một bộ râu trắng để thuyết phục bản thân

tôi là một nhà hiền triết. Chọn một cái tên mà cậu cảm thấy đúng, và đừng lo lắng quá nhiều " cuối cùng Magnus nói "Nó sẽ là tên của cậu. Cậu sẽ phải sống với nó. Cậu sẽ là người mang đến cho nó ý nghĩa, không phải là những thứ xung quanh khác. "

"Tôi sẽ cố gắng," Simon nói. "Có lý do tại sao anh chọn "Magnus Bane" là cái tên đúng không? "

"Magnus Bane đúng đắn với rất nhiều lý do," Magnus nói, đó không phải là một câu trả lời thực sự. Anh dường như cảm giác được sự thất vọng tội nghiệp của Simon, vì anh nói thêm: "Đây là một"

Magnus lật đồng xu qua các ngón tay, đồng xu di chuyển nhanh hơn và nhanh hơn. Những đường màu xanh phép thuật dường như tuôn trào từ những chiếc nhẫn của anh, một cơn bão nhỏ gia tăng trong lòng bàn tay Magnus và vây lấy đồng xu trong một mạng lưới những tia sét.

Sau đó, Magnus ném đồng xu ra khỏi tháp vào gió đêm. Simon có thể nhìn thấy đồng xu rơi, vẫn bao quanh với ngọn lửa màu xanh, đi xa khỏi khu đất của Học viện.

"Có một hiện tượng khoa học để mô tả một điều gì đó sẽ xảy ra khi một vật thể đang chuyển động. Cậu nghĩ rằng cậu sẽ biết chính xác con đường nó đi qua và nơi mà nó sẽ rơi xuống. Sau đó đột nhiên, không vì lý do gì cả, cậu có thể nhìn thấy. . . những thay đổi hồ quang. Nó sẽ đi đâu đó cậu không bao giờ mong đợi. "

Magnus búng ngón tay, đồng xu zig zag trong không khí và quay lại tay Magnus trước cái nhìn chăm chăm của Simon, cảm giác như anh lần đầu tiên nhìn thấy phép thuật. Anh bỏ đồng xu vào tay của Simon và mỉm cười, một nụ cười nổi loạn rực rỡ, đôi mắt của anh sáng lên như vàng, như mới phát hiện báu vật.

"Nó được gọi là hiệu ứng Magnus" anh nói.

* * *

"Fzzzz," Clary nói, mái đầu tóc màu đỏ của cô lơ lửng trên cái đầu nhỏ xíu màu xanh thẫm của em bé. Cô hôn nhẹ lên má của em bé, rừ rừ như một con ong. Đứa bé cười khúc khích và nắm lộn tóc của cô. "Fzzzz, fzzz, fzzzz. Cô không biết cô đang làm gì nữa. Cô chưa bao giờ có một mối quan thân thiết với những đứa trẻ sơ sinh. Cô mười sáu tuổi và cô vẫn nghĩ rằng cô là một đứa con duy nhất đó, bé cưng. Và sau đó, cưng à, con không muốn biết những gì cô nghĩ đâu. Tha lỗi cho cô nếu cô đang làm sai nhé, bé à. Cưng có thích cô không nào? Cô rất thích cưng đấy."

"Hãy cho tôi bế đứa bé đi," Maryse ghen tị. "Cô đã bế nó trong suốt bốn phút rồi đấy, Clarissa."

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Đó là một bữa tiệc ở căn hộ của Magnus và Alec, và trò chơi được chọn là Giành-lấy-bé-cứng. Mọi người đều muốn ẵm nó. Suốt thời gian đó, Simon đã không biết xấu hổ cố gắng để giành thiện cảm với cha của Isabelle bằng cách dạy Robert Lightwood làm thế nào để sử dụng đồng hồ kỹ thuật số của Simon. Robert đang kẹp cứng ngắc chiếc đồng hồ và nghiên cứu nó một cách cẩn thận. Bây giờ đến lượt của Robert một lần nữa để ẵm cậu nhóc mười sáu phút, ông siết chặt vai Simon và nói: "Cảm ơn, con trai" mà Simon ví như một lời chúc phúc để anh hẹn hò với con gái ông. Anh đã không hối tiếc việc mất cái đồng hồ.

Clary trao đứa bé, và ngã lưng vào ghế sofa giữa Simon và Jace. Chiếc sofa cọt kẹt một cách nguy hiểm khi cô dựa vào. Simon có thể đã được an toàn hơn trong cái tháp nghiêng, nhưng anh sẵn sàng gặp nguy hiểm nếu anh có thể ở bên cạnh Clary.

"Cậu nhóc ấy rất ngọt ngào," Clary thì thầm với Jace và Simon. "Dù sao đi nữa, thật kỳ lạ khi nghĩ nó là của Alec và Magnus. Ý em là, hai người có thể tưởng tượng được không? "

"Nó chẳng có gì là lạ," Jace nói. "Ý anh là, anh có thể tưởng tượng."

Một màu hồng lướt qua đôi gò má cao của anh. Anh chìm vào góc của ghế sofa khi cả Simon và Clary quay lại và nhìn anh chăm chăm.

Clary và Simon tiếp tục nhìn chăm chăm một cách phê phán. Nó làm cho Simon rất khoái chí. Phán xét người khác cùng với nhau là một phần thiết yếu của tình bạn tốt nhất.

Sau đó, Clary cúi người và hôn Jace.

"Hãy tiếp tục cuộc trò chuyện này trong khoảng mười năm," cô nói. "Có thể lâu hơn đi! Em sẽ ra nhảy với các cô gái đây. "

Cô đến và tham gia với Isabelle, người đang nhảy theo tiếng nhạc nhẹ ở giữa một vòng tròn của những người hâm mộ đã đến vì họ nghe nói cô đã trở lại. Quan trọng nhất trong số đó là Marisol, người Simon khá chắc chắn sẽ trở thành một kiểu như Isabelle khi cô trưởng thành.

Lễ chào mừng cậu nhóc Lightwood vang tiếng nhạc. Simon mỉm cười nhìn Clary. Anh có thể nhớ một vài lần cô đã nhảy quanh các cô gái khác, và thay vào đó, họ đã bị dồn cục lại với nhau. Thật là dễ thương khi nhìn Isabelle nắm tay với Clary, và Clary nắm chặt chúng mà không hề do dự.

"Jace," Simon nói khi Jace nhìn Clary và mỉm cười. Jace liếc nhìn anh vẻ phiến toái. "Có nhớ cậu đã nói với tôi rằng cậu ước tôi có thể nhớ lại không?"

"Tại sao lại hỏi tôi liệu tôi nhớ đến nó không?" Jace hỏi, giọng có vẻ hoàn toàn phiến toái. "Tôi không phải là người có vấn đề về trí nhớ. Nhớ không?"

"Tôi chỉ tự hỏi là cậu nói vậy có ý gì "

Simon chờ đợi, cho Jace một cơ hội để tận dụng lợi thế chứng hay quên quý giá của mình và nói với anh một bí mật giả mạo nào đó. Thay vào đó, Jace nhìn vô cùng không thoải mái.

"Không có gì," anh nói. "Tôi có ý gì cơ chứ? Không có gì."

"Có phải cậu chỉ có ý muốn tôi nhớ lại quá khứ chung chung?" Simon hỏi. "Vì vậy, tôi sẽ nhớ lại tất cả những cuộc phiêu lưu mà chúng ta đã trải qua và những thỏa thuận mà chúng ta đã thiết lập với nhau? "

Jace tiếp tục thể hiện một khuôn mặt không thoải mái. Simon nhớ Alec nói Jace đã rất đau khổ.

"Chờ đã, thực sự phải không?" Simon hỏi hoài nghi. "Cậu có nhớ tôi không?"

"Rõ ràng là không!" Jace cắt ngang. "Tôi sẽ không bao giờ nhớ cậu. Tôi, um, đang nói về cái gì cụ thể. "

"Được. Vậy thì, cụ thể điều gì cậu muốn tôi nhớ lại?" Simon hỏi. Anh nhìn Jace nghi ngờ. "Đó có phải là vụ tôi cắn cậu?"

"Không!" Jace nói.

"Đó có phải là một khoảnh khắc đặc biệt với cậu?" Simon hỏi. "Một khoảnh khắc mà cậu muốn tôi nhớ lại, rằng chúng ta đã chia sẻ?"

"Hãy nhớ thời điểm này," Jace nói. "Bởi vì có cơ hội kế tiếp, tôi sẽ bỏ mặc cho cậu chết ở đáy cái thuyền địa ngục đó. Tôi muốn cậu nhớ lý do tại sao. "

Simon mỉm cười với chính mình. "Không, cậu sẽ không làm thế đâu. Cậu sẽ không bao giờ bỏ mặc tôi phải chết ở đáy cái thuyền địa ngục đó "anh lầm bầm khi Alec bước đến gần chiếc ghế sofa và Jace có vẻ bị xúc phạm bởi những gì anh đã nghe.

"Simon, thông thường tôi rất vui để nói chuyện với cậu," Alec nói. "Nhưng tôi có thể nói vài câu với Jace không?"

"Ồ, phải," Simon nói. "Jace, tôi quên mất những gì tôi cố gắng nói với cậu. Nhưng bây giờ tôi nhớ lại rồi. Alec và tôi đã nói một chút về vấn đề của chúng tôi. Cậu biết đấy, cái mà cậu đã nói với tôi rằng anh ấy có một bí mật khủng khiếp ấy. "

Đôi mắt vàng của Jace trống rỗng. "Ah," anh nói.

"Cậu nghĩ rằng cậu đang giỡn chơi, phải không?"

"Mặc dù tôi nhận ra rằng có một chút khó chịu với cả hai người, và lần này không phải lúc để tắm mình với những lời khen ngợi," Jace nói chậm rãi, "trung thực mà nói: ừm, tôi tôi giỡn chơi đấy. Người ta sẽ nói 'Đây này Jace Herondale, bỏ đi sự hóm hỉnh cũng như bỏ đi toàn bộ anh ta. Đó là một gánh nặng, Simon, cậu không bao giờ có thể hiểu được. "

"Alec sẽ giết cậu", Simon thông báo với anh, và vỗ nhẹ Jace trên vai. "Và tôi nghĩ đó là công bằng. Đáng đời, tôi sẽ nhớ cậu đấy, bạn thân mến. "

Anh đứng dậy khỏi ghế sofa. Alec tiến về phía Jace.

Simon tin là Alec sẽ trả thù thích đáng cho cả hai người. Anh đã lãng phí đủ thời gian cho trò đùa ngớ ngẩn của Jace rồi.

George đang nhảy với Julie và Beatriz, đám đông xung quanh cổ vũ và làm họ cười. Beatriz đã cười rồi, Simon nghĩ, và Julie sẽ sớm vui vẻ thôi.

"Thôi nào, nhảy múa với tôi không phải là quá tệ đâu," George nói với Julie. "Tôi có thể không bằng Magnus Bane. . . "Anh dừng lại và nhìn qua Magnus, người đã mặc một chiếc áo sơ mi màu đen mỏng với kim tuyến màu xanh lấp lánh bên dưới. "Tôi chắc chắn mình không thể kéo được cái thứ đó ra " cậu nói thêm. "Nhưng tôi hữu dụng! Và tôi có một giọng Scotland. "

"Cậu biết điều đó là đúng," Simon nói. Anh giơ tay lên đập tay với George và mỉm cười với cô gái, nhưng anh di chuyển qua họ, đến giữa những người đang khiêu vũ.

Thăng đến Isabelle.

Anh đến phía sau và trượt tay quanh eo cô. Cô ngả người dựa vào anh. Cô mặc lại chiếc váy cô đã mặc trong ngày đầu tiên anh gặp, nhắc nhở anh về bầu trời đầy sao trên Học viện Shadowhunter.

"Hey," anh thì thầm. "Anh muốn nói với em vài điều."

"Chuyện gì vậy?" Isabelle thì thầm lại.

Simon quay cô lại phía anh. Anh nghĩ họ cần phải nói chuyện này mặt đối mặt.

Phía sau cô, anh có thể nhìn thấy Jace và Alec. Họ đang ôm nhau, và Alec đã cười. Jace vỗ vào lưng Alec một cách chúc mừng. Không có vẻ gì của một vụ trả đũa khủng khiếp, mặc dù vậy, Simon thực sự không cảm thấy gì phiền toái cả.

"Anh muốn nói với em trước khi anh cố gắng để được chọn," anh nói.

Nụ cười biến mất khỏi khuôn mặt Isabelle. "Nếu đây là một kiểu di-ngôn-trước-khi-chết, em không muốn nghe," cô nói dữ dội. "Anh không được làm điều đó với em. Thậm chí anh sẽ không được phép chết. Anh sẽ qua thôi. "

"Không", Simon nói. "Em hiểu nhầm rồi. Anh muốn nói điều này bây giờ, bởi vì nếu anh được chọn, anh sẽ lấy lại toàn bộ những ký ức của mình. "

Isabelle có vẻ bối rối thay vì tức giận, đó là là một sự tiến bộ "Vậy thì, có vấn đề gì?"

"Không quan trọng việc anh lấy lại được những ký ức của anh hay không", Simon nói. "Không quan trọng nếu ngày mai một con quỷ khác lại làm cho anh mất trí nhớ. Anh biết em: Em sẽ đến tìm anh một lần nữa, em sẽ đến cứu anh cho dù có vấn đề gì xảy ra. Em sẽ đến với anh, và anh sẽ khám phá tất cả về em một lần nữa. Anh yêu em. Anh yêu em không cần ký ức. Anh yêu em ngay thời điểm này. "

Anh tạm dừng, bị phá vỡ bởi những bất cập như âm nhạc và tiếng rì rầm của những người xung quanh họ. Anh không thể hoàn toàn hiểu được cái nhìn trên khuôn mặt của Isabelle.

Isabelle nói bằng một giọng bình tĩnh: "Em biết."

Simon nhìn chăm chăm vào cô. "Đó là. . . , "anh nói chậm rãi. "Đó có giống như phim Chiến tranh giữa các vì sao? Bởi vì nếu vậy, anh muốn bày tỏ tình yêu của anh một lần nữa. "

"Vậy thì, tiếp đi" Isabelle nói. "Em có ý đó. Hãy nói lại đi. Em đã chờ đợi một thời gian rồi "

"Anh yêu em", Simon nói.

Isabelle cười. Simon nghĩ anh có thể sẽ thất kinh khi nói những lời đó với một cô gái và cô ấy cười. Nhưng Isabelle luôn gây ngạc nhiên cho anh. Anh không thể dừng lại nhìn cô. "Thật không?" Cô hỏi, và đôi mắt cô sáng lên. "Có thật không?"

"Thực sự," Simon nói.

Anh kéo cô về phía mình, và họ nhảy với nhau, trên tầng cao nhất của Học viện, ở giữa gia đình cô. Bởi vì cô đã chờ đợi điều đó một thời gian,

anh nhắc lại với cô một lần nữa, một lần nữa và một lần nữa...

Magnus không thấy em bé của mình đâu. Điều này có vẻ là một dấu hiệu không tốt cho tương lai. Magnus đã chắc chắn rằng họ đã đặt những bảo vệ vững chắc quanh khu họ ở rồi chứ.

Cuối cùng, anh phát hiện em bé đang ở với Maryse, người đã thắng cuộc và bỏ chạy để thủ thi với kho báu của mình trong nhà bếp.

"Oh, xin chào", Maryse nói, nhìn vẻ hơi tội lỗi.

"Chào cô", Magnus nói, và uốn cong một tay quanh cái đầu nhỏ màu xanh, cảm thấy những lọn tóc xoắn tít. "Và xin chào, nhóc tì".

Cậu bé thốt ra một tiếng ỉ ôi nho nhỏ phiền toái. Magnus nghĩ rằng anh đã học được cách phân biệt giữa các kiểu khóc lóc khác nhau, và anh làm phép gọi lên một chai sữa công thức pha sẵn. Anh đưa tay ra và thấy rõ Maryse phải triệu tập sức mạnh ý chí để trao lại đứa bé.

"Cậu rất tốt với nó," Maryse nói khi Magnus đỡ nó vào góc khuỷu tay và đặt bình sữa vào cái miệng bé nhỏ của nó.

"Alec còn tốt hơn", Magnus nói.

Maryse mỉm cười và nhìn tự hào. "Nó đã rất trưởng thành so với tuổi của mình", cô nói trêu mếu và do dự. "Tôi. . . không được như thế lúc ở tuổi của nó, khi tôi còn là một bà mẹ trẻ. Tôi đã không. . . cư xử theo cách tôi muốn bất cứ đứa con nào của tôi biết. Đó không phải là lời bào chữa. "

Magnus nhìn xuống khuôn mặt của Maryse. Anh đã đối diện với cô một lần, cách đây đã lâu, khi cô đã từng là một trong những tay sai của

Valentine và anh đã cảm thấy như thể anh sẽ ghét cô và tất cả mọi người hành động giống cô mãi mãi.

Anh cũng nhớ đã chọn tha thứ cho một người phụ nữ từng đứng về phía Valentine, người đã đến với anh tay ôm một đứa trẻ và muốn làm điều đúng đắn. Người phụ nữ đó là Jocelyn, và em bé đó đã trở thành Clary, đứa trẻ đầu tiên và duy Magnus đã từng nhìn thấy lớn lên.

SINH RA TRONG ĐÊM TRƯỜNG TẮM TỐI

Cassandra Clare & Sarah Rees Brennan

www.dtv-ebook.com

Chương 14: End

Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có đứa con của riêng mình, để nhìn nó lớn lên.

Maryse nhìn lại anh, đứng rất cao và thẳng. Có lẽ giả thuyết của anh về cách cô đã cảm thấy mọi việc trong những năm qua đã sai; có lẽ cô đã không bao giờ chối bỏ quá khứ, và nghĩ với niềm tự hào của Nephilim rằng anh đã phải theo sự hướng dẫn của cô. Có lẽ cô ấy đã luôn muốn nói lời xin lỗi và luôn quá tự hào.

"Oh, Maryse," Magnus nói. "Quên đi. Tôi nói thật đấy, đừng nhắc đến nó một lần nữa. Trong một bước ngoặt tôi không bao giờ mong đợi, chúng ta là một gia đình. Tất cả những điều ngạc nhiên đẹp đẽ của cuộc sống là những gì làm cho cuộc sống đáng sống hơn. "

"Cậu vẫn còn bị bắt ngờ sao?"

"Mỗi ngày," Magnus nói. "Đặc biệt là kể từ khi tôi gặp con trai của cô."

Anh bước ra khỏi nhà bếp với con trai của mình trong vòng tay và Maryse phía sau, trở lại đám tiệc.

Tình yêu của anh, Alec, mẫu mực của sự trưởng thành, đang đập liên tiếp vào đầu parabatai của mình. Lần cuối Magnus nhìn thấy họ, họ đang ôm nhau, vì vậy anh cho là Jace lại đùa gì quá trớn rồi.

"Chuyện quái gì với cậu thế hả?" Alec hỏi. Anh cười và đấm như mưa xuống khi Jace đập vào ghế sofa, làm những tấm đệm bay lên, vẽ duyên dáng của một Shadowhunter. "Nghiêm túc nào Jace, Chuyện quái gì với cậu thế hả?"

Câu này dường như là một câu hỏi hợp lý với Magnus.

Anh nhìn quanh phòng. Simon đang nhảy với Isabelle, rất tệ hại. Isabelle có vẻ không để ý gì điều đó. Clary nhảy chơi chơi lên và xuống với Marisol, chỉ cao hơn cô gái trẻ. Catarina đang lừa đánh bài với Jon Cartwright ở gần cửa sổ.

Robert Lightwood đang đứng ngay bên cạnh Magnus. Robert phải chấm dứt kiểu xuất hiện đột ngột như thế này. Ai đó sẽ có một cơn đau tim mất.

"Xin chào, cậu nhóc nhỏ bé," Robert nói. "Cháu đã đi đâu thế?"

Ông ném một cái nhìn ngờ vực vào Maryse, người tròn tròn mắt.

"Magnus và tôi đã có một cuộc nói chuyện," cô nói, chạm vào cánh tay của Magnus.

Hành vi của cô có ý nghĩa hoàn hảo với Magnus: giành thiện cảm của con rể, để được tiếp cận nhiều hơn với thằng cháu. Anh đã nhìn thấy các kiểu tương tác gia đình như vậy trước đây, nhưng anh không bao giờ, chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là một phần trong đó.

"Ồ?" Robert nói háo hức. "Cậu đã quyết định về tên của nó hả?"

Bài hát cuối cùng ngừng lại ngay khi Robert hỏi. Giọng oang oang của ông vang lên trong tĩnh lặng.

Alec nhảy khỏi Jace ra phía sau của ghế sofa, đứng bên cạnh Magnus. Chiếc sofa đổ sụp một cách nhẹ nhàng, với Jace vẫn bị mắc kẹt trong đồng đệm.

Magnus nhìn Alec, người đang nhìn lại anh, hy vọng sáng ngời trên khuôn mặt của mình. Đó là một điều vĩnh viễn Alec không thay đổi trong suốt thời gian họ đã ở bên nhau: Anh hoàn toàn không có sự xảo trá, không có bất kỳ thủ đoạn nào để che giấu những điều anh thực sự cảm thấy. Magnus không bao giờ muốn Alec đánh mất điều đó.

"Chúng tôi đã nói về chuyện đó, thực sự," Magnus nói. "Và chúng tôi nghĩ rằng mọi người đã có ý tưởng đúng."

"Ý cậu là . . . "Maryse nói.

Magnus nghiêng đầu, cúi sát hết mức có thể khi anh đang ôm đứa nhỏ. "Tôi rất vui mừng để giới thiệu với tất cả mọi người," anh nói, "Max Lightwood."

Magnus cảm thấy bàn tay còn lại của Alec trên lưng mình, ấm áp như lòng biết ơn và chắc chắn như tình yêu. Anh nhìn xuống khuôn mặt của đứa bé. Cậu nhóc có vẻ quan tâm đến cái bình của mình nhiều hơn so với cái tên vừa được đặt.

Sẽ có thời điểm đến khi đứa trẻ, trở thành một pháp sư, muốn chọn tên riêng của mình để mang qua nhiều thế kỷ. Cho đến thời điểm đó, khi cậu đã đủ tuổi để lựa chọn người mà cậu muốn, Magnus nghĩ cậu có thể làm nhiều thứ tệ hơn so với cái tên này, cái tên mang dấu hiệu của tình yêu và sự chấp nhận, đau buồn và hy vọng.

Max Lightwood.

Một trong những bất ngờ đẹp đẽ của cuộc sống.

Có một tiếng ồn ào vui mừng, có tiếng thì thầm hài lòng và đồng thuận. Sau đó Maryse và Robert bắt đầu tranh cãi về tên đệm.

"Michael," Robert lặp đi lặp lại như một người đàn ông cứng đầu.

Catarina bước đến, nhét một cuộn tiền vào áo ngực của cô nhìn chẳng có vẻ mô phạm chút nào. "Đệm bằng tên Ragnor thì sao?" Cô hỏi.

"Clary," Jace nói từ ghế sofa lật úp. "Cái tên đấy đã giúp tôi. Nó đuổi đi mọi đen tối đấy."

Magnus tránh xa các cuộc tranh luận, vì chai của Max đã gần như trống rỗng và Max lại bắt đầu khóc.

"Anh đừng làm phép ra một chai sữa nữa, hãy làm thực tế ấy," Alec nói. "Nếu thằng nhóc quen với việc anh cho nó ăn nhanh chóng, anh sẽ phải cho nó ăn suốt cho mà xem."

"Đó là tổng tiền! Đừng khóc nào!" Magnus thúc giục con trai của mình, quay trở lại vào bếp để có thể tự tay pha một chai sữa.

Nó không phải là quá khó khăn, với công thức sẵn sàng. Magnus đã xem Alec làm điều đó nhiều lần, và anh thấy rằng anh có làm theo những gì Alec đã làm.

"Đừng khóc," anh dỗ dành Max khi sữa nóng lên. "Đừng khóc, và không nhổ lên áo sơ mi của ba. Nếu con lại làm điều đó, ba sẽ tha thứ cho con, nhưng ba sẽ buồn lắm á. Ba muốn chúng ta hoà thuận với nhau. "

Max vẫn khóc. Magnus ngọ nguậy các ngón tay còn lại trên khuôn mặt của cậu nhóc, ước mong có một câu thần chú ma thuật để làm cho cậu nhóc nín đi.

Trước sự ngạc nhiên của anh, Max ngừng khóc, theo cùng một cách nó đã làm trong hội trường ngày hôm qua khi chuyển sang tay Alec. Nó nhìn chăm chăm với một ánh mắt thích thú ánh sáng lấp lánh trên những chiếc nhẫn của Magnus.

"Thấy không?" Magnus nói, và phục hồi chai sữa của Max đầy một lần nữa. "Ba biết là chúng ta sẽ hoà thuận với nhau mà"

Anh ẵm Max trong vòng tay anh, đứng ở cửa nhà bếp, để anh có thể quan sát buổi tiệc. Ba năm trước đây, anh không tưởng tượng được bất cứ điều này có thể xảy ra. Đã có rất nhiều người anh cảm thấy được kết nối đến, trong căn phòng này. Có quá nhiều sự thay đổi, và có rất nhiều tiềm năng cho sự thay đổi. Thật là đáng sợ, khi nghĩ về tất cả những gì có thể bị mất, và phần khởi để suy nghĩ tất cả những điều anh đã đạt được.

Anh nhìn Alec, người đang đứng giữa cha mẹ của mình, thái độ tự tin và thoải mái, môi cong lên thành một nụ cười với điều gì đó họ nói.

"Có thể một ngày nào đó chỉ còn ba và con, quả việt quất nhỏ của ba", Magnus đối thoại. "Nhưng còn một thời gian dài. Chúng ta sẽ chăm sóc cho người ấy, con và ba, phải không? "

Max Lightwood phát ra một âm thanh phì phì vui vẻ mà Magnus xem như một thỏa thuận đồng ý. Căn phòng sáng ấm áp này không phải là nơi khởi đầu tốt cho con đường của cậu nhóc để biết cuộc sống có nhiều thứ hơn, nhiều người hơn, rằng có những tình yêu vô hạn để tìm, và thời gian để khám phá nó. Magnus phải tự tin tưởng điều đó, vì con trai mình, vì người anh yêu, vì tất cả cuộc sống người thường mờ nhạt và lâu dài, với cuộc sống bất tử mà anh biết, sẽ có đủ thời gian.

Anh đặt cái chai xuống một bên và ép đôi môi lên các lọn tóc rối trên đầu con trai mình. Anh nghe thấy Max làm một âm thanh rì rầm vào tai

mình. "Đừng lo lắng," Magnus thì thầm lại. "Tất cả chúng ta sẽ cùng ở bên nhau."

Bonus :)))

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14: End](#)